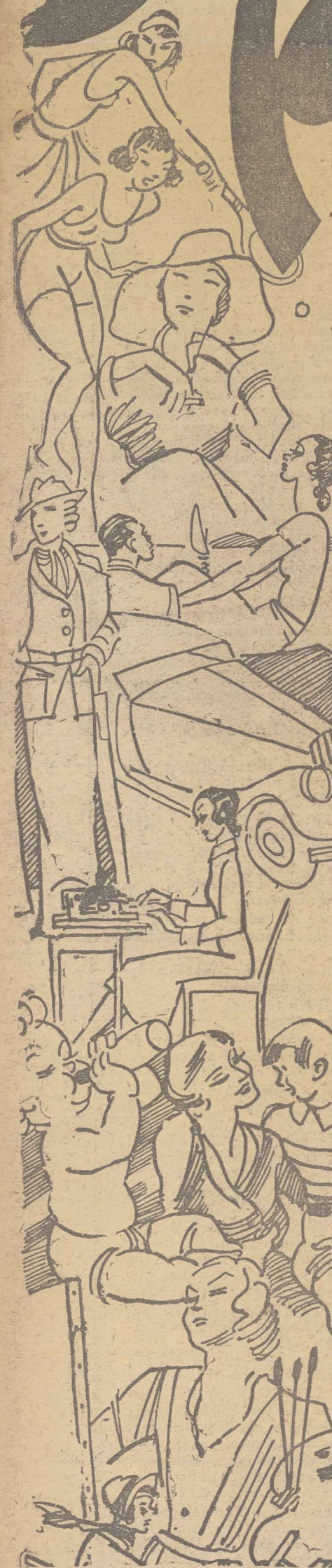


Η ΉΥΚΑΤΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ



ΣΕΛΙΔΕΣ 32
ΠΑΧΜΑΙ 2

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΖΩΗΣ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

Η μητέρα άναστηκώθηκε. Τόχα πόσο νά είχε κοιμηγή! Της φαίνονταν πώς είχε περάσει αιώνας ολόκληρος. Κότταξε γύρω της. Ήσυχια. Οι δικοί της κοιμούνται άποκαμωμένοι, ύστερα από τις στιγμές της άγωνίας που πέρασαν χθές μαζί της. Το μαρμό στο κρεβάτακι του άνάσινε ήρεμα. Μιά έκφραση βαθειά φώτισε το κουρασμένο πρόσωπο της μάνας. Ήταν λοιπόν μητέρα! Πόσοις μήνες περίμενε αυτή τη στιγμή! Μήνες! Χρόνια θά έλεγες σωστότερα, γιατί θυμόταν πώς όταν κι αυτή, σαν όλα τα κορίτσια, άνειρευόταν το μέλλον της, πάντα έβλεπε ένα παιδάκι νά μεγαλώνει δίπλα της, ώμοφο και καλό. Γιατί ποτέ της δέν μπόρεσε νά καταλάβει την ώμορφιά χωρίς καλωσύνη. Κάθε καλλιτέγνημα της φαίνονταν σαν μιá καλή πράξη και στην καλωσύνη εύρισκε πάντα ώμορφιά. Κι όσο περνούσαν τά χρόνια, τόσο γινόταν άραιότερο το παιδί της, του βάβαινε ή σκέψη και το μαλάκωνε ή καρδιά, γεμίζοντάς το συμπόνια γιά τούς άδελφούς του. Κι όσο πονούσε κι άγαπούσε τούς άλλους, το παιδί της, μεγάλο πιά, τόσο γινόταν άνώτερο, κι εύρισκε τόν δρόμον που οδηγεί στο βασίλειο του πνεύματος. Έλαμψε το δωμάτιο γιά μιá στιγμή από την όπτασία που έβλεπε ή μάνα.

Ξάφνου της φάνηκε πώς βρέθηκε μέσα σέ πυκνό σκοτάδι. Ένα φώς έρχόταν από μακριά, κι ήταν το παιδί της που τό κράταγε. «Έλα μάννα, της είπε, πάρε το φώς κι έλα νά δής τόν κόσμο που μ' έφερες, έλα νά δής πώς θά γίνει κι εγώ μιá μέρα, παψε νά μάθης την αλήθεια». Τό άκαλούθησε. «Έξω ένα πλήθος άνθρωποι. Πηγαίνετον. Γιά μουσική είχαν τούς ήχους τών λεφτών που πέφταν στη μέση σχηματίζοντας ένα σωρό και γιά φώς τή λάμψη του χρυσοφύου. Πληθιάσαν. Γιατί γύριζαν αυτοί οι άνθρωποι! Χάρα καμιά δέν ήταν μέσα τους, γι' αυτό και τά κινήματά τους δέν ήταν εκδήλωση της έσωτερικής τους καταστάσεως. Γύριζαν. Λες και προσπαθούσαν νά χαρύν γυρίζοντας. Χαμένοι κόποι. Μπορεί νά αίσθανθ ή κανείς χαρά, όταν ή ψυχή του λείπει! Σβυμένη κάθε πνοή μέσα τους, σβυσμένο κάθε καλό αίσθημα, σβυσμένη κάθε άνοτερη σκέψη. Τό έσωτερικό τους φώς ήταν σβυσμένο. Γύριζαν πάντοτε. Και σαν έκουράζοντο γυρίζοντας, παρεδίδοντο σ' άλλες διασκεδάσεις πιο γυδαίστες!

Κι όσοι είχαν μέσα τους λίγη ζωή ακόμα, δέν σταματούσαν παρά γιά νά πάν στη μέση, στό σωρό, και μέ μανιλάς προσπαθούσε ν' άποσπαστούν, γάλλες προσπάθειες. Αυτοί λοιπόν πώς ήταν άνώτεροι γιάτι ελγάζοντο. Δέν βλέπουν πώς σπαταλάνται και την τελευταία τους ψυχική δύναμη μάταια. Δέν έννοιωσαν πώς σιγά-σιγά εξασθενούσε κι έβρινε μέσα τους ή τάση γιά κάθε τι ύψηλότερο, άνώτερο. Την μέρα κυνηγούσαν τό χρυσάφι κι ήταν ή εργασία τους εξαντλητική, γιατί όλοι ελγάζοντο χωρίς ιδανικά άναμετρώντας τις προσπάθειές τους μονάχα μέ την έπιτυχία που την κοσμητική. Πότε θά έφραδίζαν την άδειασμένη τους ψυχή! Πότε θ' άναπλήρωναν τις δυνάμεις που τη μέρα σπαταλούσαν άφοδ μετεχειρίστηρι το νύκτα νά νά γίνονται χειρότεροι!

Και ήταν εκεί άνθρωποι κάθε τάξεως και έπαγγέλματος, έμποροι, έπιστήμονες, εργάτες, άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Ο άνθρωπος φαίνεται πραγματικά πούος είναι, όταν διασκεδάει, λέγει ή Σίλλερ, κι όλοι αυτοί διασκεδάζαν κατά τόν ίδιο τρόπον, δείχνοντας πώς κατά βάθος όλοι ήταν όμοιοι. Διαφορά μονάχα ύπήρχε στο βαθμό της καταντίας τους. Και ήταν χειρότεροι όσοι εύρισκοντο ψιλοτέρα. Πιο άδειο μέσα τους, χωρίς κανένα αίσθημα, πιο άνελικρινες. Γιατί αυτοί όλοι έννοιωσαν τη σκοτεινιά τους, καμνώνοντο πώς θά

καλυτερέψουν τούς άλλους. Κι όσο περνούσε ή ώρα, τόσο τό πλήθος έγιγνετο πυκνότερο. Και γύριζαν πάντοτε και τό χρυσάφι κροτούσε. Κι οι πιο καλοί μέ τόν καιρό παίρνουν τό πνεύμα της εποχής. Τη μέρα κυνηγί του χρυσοφύου, τό βράδυ τό ασπασκωτικό γλέντι. Τέχνη, Έπιστήμη, Ποιησις, Θρησκεία, τό ένα μετά τό άλλο σβύναν. Και τό σκοτάδι έγιγνετο πυκνότερο όλοένα. Κι' αδιάκοπα άκού-



Η μητέρα...

εται ό κρότος του χρυσού, κι' αδιάκοπα οι άνθρωποι γύρευαν. Μανάχα μερικοί καθυστερημένοι, καθόδες τούς νόμους, τρελλοί αυτοί, πίστευαν ακόμη σ' ιδανικά που δέν δυνατή εξύψιναν τό άνθρωπο. Μά πούδες τούς πρόσκει. Πούδες καταλάβαινε τί έλεγαν. Τυφλό τό πλήθος,

πώς νά δή τό φώς που δίπλα του φεγγαυόλουσε; Φώς ν' άποβούν πιο ψηλά; πώς ν' άναπτυχθή ή θεία φύσις τους, όταν δέν περιόχουν τις σαρκανικές επιθυμίες τους; Ούτε τά δυο κατά μνημόνια της φύσεως αισθάνεται ο άνθρωπος που δέν είναι άλογό, ούτε τ' αληθινά αισθήματα του άλλου τόν συγκινούν, ούτε τις ζωογόνες ιδέες που βρίσκει μέσα στό βιβλίο άπαιλαμβάνεται. Οι μεγάλοι νε-

τρέγγ. Στο σπίτι! Βιαζόνταν νά φάσση «Θεέ μου, τί περιβάλλον, σκεπτόταν, καθώς έτρεχε. Όχι, δέν θέλω μέσα σ' αυτό νά μεγαλώσω τό παιδί μου. Πώς θά γίνει καλό, άφοδ τριγύρω του θά βλέπει τέτοια παραδείγματα; Πώς θ' άντιταχθή αυτό τό τόσο μικρό, στην παντοδύναμη ύποβολή του γύρω κόσμου; Πώς νά μή μμηθή τούς άλλους τό παιδί άφοδ έμεις οι μεγάλοι προσκοιμέμεθα άσυναισθήτως σ' ό,τι μας περικυκλώνει; Μήπως, ό,τι έμειθα δέν είναι αποτέλεσμα μιáς μακράς ανταλλαγής επιρροών και άντενεργειών με τού τό έξω κόσμου και του έσωτερικού μας; Ή ψυχική ζωή κι ή φυσική έχουν μιá ίδια φύση, λέγει ο Σπένσερ, την προσαρμογήν τών σχέσεων τών έσωτερικών προς τις σχέσεις της έξωτερικής. Κ' ή μάνα είχε δίκαιο ν' άπελπίσθ, όταν είδε τη καταντία που βασιλευε γύρω της. Γιατί άν ή συνείδησις του ένηλικου μπορεί ν' άποφύγη γιά λίγο την επίδρασι του περιβάλλοντος, ζώντας μέ πράγματα μακρινά και περασμένα, είναι γιάτι συμπυκνώνει τις έντυπώσεις του περιβάλλοντος μέ την ώριμη σκέψη του και δέν έχει άναγκή άμεση τών αισθήσεων, γιά νά αισθανθ, ενδ γιά τό μικρό αυτό άδύνατον. Ή συνείδησις του προσμαζέται άμεσα σ' άντικείμενα που τό περικυκλώνουν και πλαστική σύμφωνα μ' αυτά. Γι' αυτό κάθε άνθρωπος είναι παιδί του αιώνας του ζή».

Τέλος έφθασε στο σπίτι ή μάνα. Τό έωσσα! φώναζε χαρούμενα περνώντας τό κατώφλι. Τό σπίτι της δέν είναι τό καταφύγιο από κάθε άδικία, κάθε άμφιβολία, κάθε φρίκη. Ήταν τό μέρος της άγάπης. Στην ήρεμη και ζωογόνο άτμόσφαιρά του θά μεγάλωνε τό παιδί της προφυλάγοντάς το έτσι από τόν μολυσμένο έξω κόσμο. Είπεργο όμως, κι' έδώ σκοτάδι βασιλευε κι' έβλεπε πράγματα που δέν τά είχε πριν προσέξει. Φρίκη! Και οι δικοί της δέν έστεκαν στό ύψος τους. Τό σπίτι της δέν ήταν όπως τό είχε όνειρευθ. Είχε κι αυτό μολυνθή, σιγά-σιγά χαμψίλωνε τό φώς που άλλοτε έλαμπε μέσα. Πώς δέν τό είχε προσέξει ως τώρα; πώς έγινε αυτό τό μεγάλο κακό, χωρίς καν νά τό πάρη είδησι; Είχε καταστραφή ή φωλιά της, κι' αυτή περίμενε ήσυχά τό μαρμό της! «Ω! άνόητη που ήμουν, έλεγε κι ή άπελπισία έσβυνη των φωνήν της. Έβλεπα άδιάφορη νά μανιέται ή επίδημία γύρω μου, κατ' φανταζόμουν πώς ήταν δυνατό νά γλυτώσουν οι δικοί μου».

Τώρα καταλάβαινε πώς άν ή κοινωνία κατέρρεε, ήτο γιάτι ή βάση της, ή οικογένεια, είχε από καιρό έρειπώθ και πώς τό θεμελιό κακό κοινωνίας είναι ή οικογένεια, και πρώτα μολύνεται αυτή κι ύστερα άρρωσταίνει ή κοινωνία όλη. Άλλοίμονο. Τι θά γινόταν τό παιδί της; Γιατί τό έφερε στον κόσμο; Πόσο έτιμωρείτο, γιάτι ως τώρα δέν είχε κάμει τίποτε γιά νά έμποδισή την γενική καταστροφή. Θυμάται μέ πόση άδιαφορία κότταξε γύρω της, όλα σαν ήταν κορίτσι. Θυμάται πώς έσβυνη ή ίδια τό φώς που άρχισε ν' άνάβη μέσα της, γιάτι ήταν δειλή, γιάτι δέν ήθελε νά πονέση βλέποντας την πραγματικότητα. Φοβόταν τόν άγώνα. Της φαίνονταν βαρειά ή άγωνία της πάλης. Της έλειπε πάντα ή δύναμη, ή πεποίθησις. Τώρα θυμόταν τά λόγια του Ράσκιν: «Δέν υπάρχει κανένας πόλεμος σ' αυτόν τόν κόσμο, καμιά άδικία, γιά τά όποια σεις, γυναίκες, νά μην είσθε υπεύθυνες, υπεύθυνες όχι γιάτι τά προκαλέσατε αλλά γιάτι δέν τά έμποδίσατε». Κι' αυτή τί είχε κάμει γιά νά μή γίνει τό κακό; Τώρα τό παιδί της θά πλήρωνε την άμειλιά της. Πώς νά τό σώση; Πώς... έξυπνησε, καταστρουγγιζόταν. «Τι κακό άναιρο σκέφτηκε». «Ω δέν ήταν αλήθεια!

ΖΩΗ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

ΩΦΕΛΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

—Είναι πολύ άνησυχονό νά δίνουμε σέ νήπια ενός ή δύο έτών κρέας και χορταρικά.

—Αν τό άδερμα του παιδιού είναι σκαμμένο, τό πλύνουμε μέ χλιαρό νερό, άνακατεμμένο μέ άλκαλι, άμυγδαλίον.

—Τό γάλα πρέπει νά βράζει πάντοτε γιά νά καυαστεί άφαιρούντάς τα μωρόδια, που συχνά θά άπαιτούν μέσα σ' αυτό.

—Πρέπει νά συνήθισουμε τό παιδί νά τρώη τό παλαιότερο άρεσ κι' όχι κάθε φορά που θά φωνάξη, γιάτι τότε τό κακοσυνήθισουμε στην άταξία, από την ύποτα προέρχονται οι δυσπεψίες και τά επιληπτικά του.

—Όταν τού δίνουμε νά πιή, πρέπει νά τό άναστήσουμε από την κοιλία του, γιάτι άλλως δύσκολα δύναται στην κατάποσι.

—Πρέπει νά πλύνουμε τά μανίνα τών παιδιών μέ χλιαρό νερό, μέσα στό ύποτο έχομε διαλύσει λίγο βορικό άξύ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία άγαπούσε πολύ τη φιλολοχία και τις τέχνες. Ή διελυγμένη, την ύποτα άγριες, περιλαμβάνει 120.000 σπάνιους τόμους.

«Ο «Όλιβερ, ένας από τούς πιο γνωστούς Άγγλους διηγηματογράφους, άφηνόσε μεσαί τον προσωπικών φίλων του και τη φιλό-τεχνη βασίλισσα.

Οι πιο προσφιλείς ποιητές της Βικτωρίας ήταν ο Σαίξπηρ, ο Βάλτερ Σουάτ, και ο Τέννισον. Η Βικτωρία έννόμωζε κάλλιστα επίσης και τη γεωμετρική και γαλλική λογοτεχνία. Μι έξοχότητη εύχαρίστησε διάδοξα πάντα τον Γκαίτε, τον Σίλλερ, τον Χάινε, τον Ραίνα, τον Κορνήλιο και τον Λουίτζο.

Ο Κάρολος Ντίκενς, περιόχοντας κάποτε από τό Ουάτσον, έλαβε από την Βικτωρία μιá κάρτα μέ την έξης άφαιρέση:

«Στον μεγαλύτερο μυθιστοριογράφο της Μεγάλης Βρετανίας».

Η βασίλισσα Βικτωρία διακρινόταν επίσης καλώς την εύχρηστικότητα, με την ύποτα έμψυχες ένδρες γλώσσες. Κατά τά έθώματά χρόνια της και μέσα σ' λίγο σχετικώς διάστημα καθόθηκε νά μάθη την αμερικανική γλώσσα τόσο καλά, ώστε νά τρώη και ήμερολόγιο σ' αυτή.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΗΘΙΚΗ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Γ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Β. ΠΩΣΣΕ



«Ο φιλόσοφος Γιογκ είχε πολύ δικαιο, όταν έλεγε ότι: ή μεγαλύτερη περιουσία του ανθρώπου δέν είναι τά χρήματα, αλλά ό εύτυχής χαρακτήρας».

Γιά νά έπανεύρη κανείς την σωστήν ήθικην που πρέπει νά ζή μέσα στους ύγειες δρους που ό οργανισμός άπαιτεί και νά περιμένη μέ πίστη τό αποτέλεσμα που δέν άργεί ποτέ νά έλθη. Τό ίδιο γιά νά κατακτήση κανείς την εύτυχία και την ήπιότητα πρέπει νά τοποθετήη τον έαυτό του πάνω στις ύγειες ένεινες ήθικές προϋποθέσεις και νά περιμένη τό ποδομένο αποτέλεσμα μέ βεβαιότητα.

Τι χρειάζεται γιά νά πραγματοποιηθ ό προϋποθέσεις αυτές;

1.—Νά συνήθιση κανείς νά είναι ήρεμος, γαλήνιος.

2.—Νά άναζητή παντού αίσιοδοξη και εύχάριστη όμη τών πραγμάτων.

3.—Νά διαπαιδαγωγηθ όν έαυτό του.

4.—Νάχη έναν προορισμό στην ζωή του.

Α.Ν.ά συνήθιση κανείς νά είναι γαλήνιος: Οι υπερευαίσθητοι τύποι και οι νευρικοί δέν μπορούν ποτέ νά πετύχουν ούτε νά είναι ύγειες, εάν δέν διαμαρτυρούν τά πάθη τους αυτά. Πρέπει νά μάθουν νά μην υποκύπτουν στην φορά των γεγονότων, νά μην καταβάλλουν τό στενωάρια, νά μην χάνουν μέσα σέ άνησυχίες. Πώς θά πετύχουν αυτή την μεταλλαγή;

α) Άποφύγοντας όλες τις έρεβι-

κινόν. Γράφει την έξης φράση: «Έχω πεποίθησι στον έαυτό μου γιάτι ή εξυπνάδα μου όλο και καλλιεργείται. Κάθε μέρα και μιλά μέ περισσώτερη εύχρηστικότητα. Πρώι και βράδυ άπομονώνεται σ' ένα δωμάτιο, έσπλώνει και μένει άκίνητος. Τά μάτια του είναι κλειστά. Προφέρει τότε δυνατό και σιγά αυτό που έγραψε και θέλει νά τό επιβάλλη στον έαυτό του. Τό έπαναλαμβάνει δέκα φορές, είκοσι φορές. Άκόμα και άν δέν τό πιστεύη ή ιδέα αυτή εισχωρεί στο ύποσυνείδητο και άρχίζει νά τόν ποτίζει».

Κάνετε και σεις γιά ό,τι σας άφορρά τό ίδιο επί δέκα, δέκα πέντε μέρες και θά έδητε άπίστευτα αποτελέσματα. Έτσι σιγά-σιγά, άποκτάτε έμπιστοσύνη στον έαυτό σας και ή αληθινή πρόδοσις που άκολουθεί την έμπιστοσύνη αυτήν, σας φέρνει γοργά και θετικά προς την έπιτυχία.

Η αστείβηλη δέν είναι χρήσιμη μόνο γιά ν' άποκτήσετε ήθικές ιδιότητες. Είναι επίσης μιá από τις προϋποθέσεις της άνακτησεως της τυχόν βλαμμένης ύγειας σας. Ο έγκέφαλος έπενεργεί συγχρόνως στις σωματικές σας και όργανικές σας λειτουργίες όπως και στην θέλησή σας και στό ναύρα σας. Ο έγκέφαλος διατάσσει τό στομάχι νά χωνεύη, την καρδιά νά χτυπά, τούς πνεύμονες νά άναπνέουν.

Κάθε φορά που από αίσιοδοξη αστείβηλη έπαναλαμβάνετε «ή γ α λ υ ν ω κ α λ ά ν ε ε ι μ α ι π ο λ υ κ α λ υ τ ε ρ α σ ε ι ο λ ε ι τ ο υ ρ γ ι ε ς σ α ς δέν μ ο υ ρ ο υ ν π α ρ ά ν ό π ο κ υ μ ο ν κ α ι ή τ α σ ι ς τ ο υ ό ρ γ α ν ι σ μ ο υ γ ι α κα λ υ τ έ ρ ε ς θά α λ λ ή θ η ι».

Αυτός ό τρόπος της κατακτησεως της σωματικής και πνευματικής ύγειας είναι τόσο άπλος, θά πητε, πού όλος ό κόσμος έπρεπε νά προστρέχη. Πολλοί κάνουν μιá δοκιμή και δέν έχουν ύπομονη ούτε έπιμονή γιά νά εξάκολουθήσουν. Άλλοι λένε: «Τώρα στό γεράματα θ' αλλάξω»;

Και όμως, νά είσθε βέβαιοι πώς σέ όλες τις ηλικίες μπορεί κανείς ν' αλλάξη και σωματικές και ψυχικές συνήθειες, γιάτι ό έγκέφαλος περιέχει ζώνες άχρησιμοποίητες, τις οποίες μπορείτε νά μεταχειρισθήτε και νά άναπτύξετε σύμφωνα μέ τις άνάγκες σας. Ο έγκέφαλος είναι εκείνος που προεδρεύει και καθοδηγεί την εξέλιξή σας. Τό άνορθωτικό σας πρόγραμμα πρέπει στον έγκέφαλο νά επιβάλλεται.

Τά άποτελέσματα της μεταλλαγής, της άναπτύξεως ώριμών ιδιοτήτων, δέν βλέπετε καθήμερνα νά έφαρμόζονται στό ζώα. Ένας κτηνοτρόφος διορώνει την ποιότητα, τις ικανότητες, τό συμπεριφέρον τών ζώων του. Οι άφελείς όδηγοί διορουν από άγρια είδη τούς πιο ιδιόετες τύπους φυτών, χρωμάτων, άρωμάτων.

Αι, λοιπόν, αυτό που μπορεί ο άνθρωπος νά κατορθώη, μέ τά φυτά και τά ζώα ύστερα από πολλές γενιές, μέ διαρκείς διαταυρώσεις, μπορεί νά τό κατορθώη πού γρήγορα και πιο σταθερά χωρίς στην ίδια του την προσωπικότητα, γιάτι ή κρίσις της ή λογική του τού έπιτρέπουν νά δημιουργήση έμέσως τόν τέλειό τύπο μέ τόν όποιον θέλει νά μοιάση. Την τελειοποίησι αυτήν μπορεί νά την φθάση μέ την πεποίθησι και την έπιστάση.

Πάρете τό παράδειγμα ενός τοφλού από άνηλικία. Πριν άτυχήση τά δάχτυλά του δέν είχαν τις ιδιότητες που άπαιτούνται μετά: τώρα μπορεί και διαβάει μέ την άφή. Αυτό έγινε χάρη στην έπιστάση, χάρη στον πόθο της γνώσεως, στην άνάγκη νά διαβάση έστω και χωρίς μάτια.

Είτε μέ τέχνη καταπαινώσε, είτε μέ μουσική ή ένδρες γλώσσες, στενογραφία ή ό,τι όηποτε άλλο μεθάινετε, κατανοήσετε την σημασία της έ π α ν α λ ή ψ ε ω ς και θά πετύχετε. Είναι νά εκτελέση τις άσκήσεις που χρειάζονται και ν' άναπτύξετε ιδιότητες νέες που δέν τις είχατε πριν έμπνησι μέσα σας. Έάν θέλετε νά είσθε ήρεμος, προσπονήθετε στις άρχες τών ήρεμο και ύποτανητικό.

Τρεις ή τέσσαρες φορές την ήμερα έσπλώνουμε μόνος χωρίς νά κινήσε λέγεται επί 50 φορές δυνατό και σιγά: «Είμαι ήρεμος, είμαι ύποτανητικός».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΕΓΡΑΨΑΝ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο ΣΟΠΕΓΧΑΟΥΕΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

«Όσο εύμηνη είναι η γνώμη του Ρολάν για τη γυναίκα, τόσο δυσμενής είναι η γνώμη του Σοπενχάουερ. Οι ψυχολογικές του παρατηρήσεις για τη γυναίκα είναι σχεδόν ένας λιβέλλος—έναν φιλιππικός».

«Όσο ένα πράγμα είναι ευγενέστερο και τελειότερο — γράφει στα «Πάρρηνα και Παρολειόμενα» — τόσο βραδύτερα και αργότερα ωριμάζει. Ο άνδρας μόλις στα είκοσιόκτω έγγίζει την ωριμότητα του λογικού και των διανοητικών ικανοτήτων του, ενώ η γυναίκα έχει φθάσει ήδη στην ωριμότητα αυτή στα δεκαοκτώ. Άλλα έπισης το λογικό, μετρημένο σ' αυτή ανάλογα με την πρώτη ανάπτυξη της έχει δοθή με το σταγονόμετρο. Οι γυναίκες παραμένουν σε όλη τη ζωή τους παιδιά. Δεν βλ πουν ποτέ παρά την έγγυς και άμεση πραγματικότητα, ανικανές ν' απαλλαγούν από την παρούσα στιγμή, πάντοτε έτοιμες ν' αφήνουν εκείνο που άισανται για εκείνο που είναι, απονέμουν σε τιποτένια πράγματα περισσότερη αξία παρά στα πράγματα της πρωτεύουσας σημασίας».

«Η γυναίκα — συνεχίζει άλλοι — είναι ένα πλάσμα διανοητικά μουσικό. Η διάνοιά της, έντελως διασθητική, βλέπει καθαρώστα ότι είναι σιμά. Άλλα τα απομυκρυσμένα αντικείμενα δεν πέφτουν στην σφαίρα της οπτικής της άκτινος. Ό,τι είναι άπών, ότι είναι παρελθόν και μέλλον ένεργεί επί των γυναικών πολύ διλυότερον δυνατών παρά σ' α' έμάς».

Δεν αναγνωρίζει στις γυναίκες παρά ένα και μόνο προτέρημα, ότι είναι θετικές. «Οι γυναίκες — δηλογοεί — είναι αναμφισβήτητος πολύ περισσότερο θετικές από μας, γιατί δεν βλέπουν στα πράγματα παρά μόνον εκείνο που περιέχουν πραγματικά: ενώ σ' έμάς συμβαίνει συχνά, μόλις έξεγερθούν λιγάκι τα πάθη μας, να μεγαλοποιούμε τα γεγονότα και να προσθέτουμε σ' αυτά στοιχεία φανταστικά».

Είναι ο μόνος έπαινος του για τη γυναίκα! Άλλ' είναι τάχα έπαινος; Είναι μάλλον άμφιστοχη μάκαρα. Γιατί ενώ από το ένα μέρος της αναγνωρίζει μια άπεροχή της απέναντι των ανδρών—ότι είναι περισσότερο θετική—από το άλλο μέρος καταλογίζει εις βάρος της ένα σοβαρό μειονέκτημα: την έλλειψη φαντασίας.

Όπωςδήποτε, στο ίδιο βιβλίο του και στην ίδια σελίδα, άμέσως μετά τον άμφιβολο αυτό έπαινο, άκολουθεί ένα άπρόκαλυπτο κατηγορητήριο:

«Η φύσις—γράφει—που έδημιούργησε τη γυναίκα άσθενέστερη από τον άνδρα, της κατέκυρσε ως μοναδικό αντίδοτό—μιας έλλειψης της δύναμης, το δόλο. Έντελως ή ένστικτώδως δολώσας της και ή άκατανίκητη κλίσις της στο ψεύδος. Καθώς από τό λείονα τα δόντια και τα νύχια, στον έλέφαντα και τον κάπρο τους χυαυλίδοντες, στον ταύρο τα κέρατα και στη σοοπία το μελάνι για να δολώνη γύρω της τα νερά, ή φύσις έδωσε στη γυναίκα, για να προστατεύεται και ν' αμύνεται, την ικανότητα να ύποκριται. Της έάρισε, υπό τη μορφή αυτή, όλη τη δύναμή



ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Η κυρία Ρεκαμιέ. (Έργον του Chirard)

θα έπρεπε να τους δίδεται έρκος στα δικαιώματά της. Μή την ίδια—δυσμενή για τη γυναίκα—προσπτική, έξετάζει και το ζήτημα των σχέσεων μεταξύ ανδρών και γυναικών: «Δεν χωρεί—άποφαινεται—συζητήσεις επί της πολυγαμίας. Πρέπει να την πάρουμε ως ένα παγκόσμιο γεγονός, που μόνον ο διακανονισμός του είναι συζητήσιμος».

Πού υπάρχουν άληθινοί μονόγαμοι; «Οι άνδρες άντιεί από τη φυσική του φύση και το λογικό του».

Για το λόγο αυτό, συμπληρώνει άλλοι, η γυναίκα: «γίνεται συχνότερα ένοχη ψευδορκίας. Είναι μόλις α συζητήσιμο άν

είδσεις της να την σέβονται και να την ελαιοβούνται—και δεν θα ύπάρχαν παρά μόνο γ υ ν α ι κ ε ς. Άλλα έπίσης δεν θα ύπάρχαν γυναικες δυστυχισμένες, ενώ σήμερα ή Ευρώπη είναι γεμάτη από αυτές».

«Εκείνο—συνεχίζει—που δείχνει όλοφάνερα ότι οι γυναίκες είναι προωρισμένες να ύπακούω, είναι ότι άμέσως μόλις μια άπ' αυτές εύρεθεί σε μια πλήρη και άπόλυτη άνεξαρτησία, δεν άργεί να έξέλθω από την κατάσταση αυτή, την αντίθετη προς τη φύσις της, για να προσκολληθή σ' έναν όποιοδήποτε άνδρα, που να την διευθύνη και να την έξουσιάζη σάν κύριο, γιατί έχει άνάγκη ενός άφέντη. Εάν είναι νέα, θα είναι ένας έραστής, άν είναι γριά, ένας έξουλογοητής».

Με την ίδια άμείλικτη ψυχολογία, έξετάζει και τις σχέσεις των γυναικών μεταξύ τους: «Οι άνδρες — γράφει—δεν νοιώθουν φυσιολογικώς οι μόνι γιά τους δέ παρά μόνον άδαιοφροσία οι γυναικες είναι ήδη έκ φύσεως έχθρες. Άναγνώβωας ή έπαγγελματική αντίζηλία, που για τους άνδρες περιορίζεται στο έπάγγελμα τους, για τις γυναίκες έκτείνεται σε όλόκληρο το φύλο τους: για αυτές δεν έχουν, πέρα από μια και μόνη άποστολή. Γι' αυτό, μόλις συντηρηθούνε τυχαίως στο δρόμο, άγριοκυττάζουν άμείσως ή μια την άλλη, όπως οι Γουέλφοι και οι Γρεβελίνιοι».

Ο Σοπενχάουερ δεν είναι ο μόνος μισογύνης συγγραφέας. Άλλα είναι, άσφαλώς, ο περισσότερο δριμύς και άδιάλλακτος. Τις δηκτικές παρατηρήσεις του, για τις ψυχικές και πνευματικές ιδιότητες, τις επανέλαβαν, με διαφορετικό τρόπο, πλείστοι άλλοι, πριν και μετά άπ' αυτόν. Άλλ' ο Σοπενχάουερ δεν άναγνωρίζει στη γυναίκα ούτε εκείνο που της άνεγνώρισαν πάντοτε και οι δυσμενέστεροι ακόμα έπικριτοί της. Της άρνείται και αυτή τη φυσική όμορφιά της. «Έχρησάσθηκε—γράφει—να πειραχθή πολύ ο νους των ανδρών από το γεννησιο έπισκίτο, για να διομύσουν «όραιο» το φύλο αυτό το μικρόσωμο, με τους στενωπές όμοιες, με τους πλατείς γλουτούς και τις κοινές γύφτες, που ή όμορφιά δεν έδρενει παρά στο ένστικτο μονάχα αυτό. Θα τράισζε καλλίτερα να το διομύσουν φύλο άντισθητικό».

Άλλα πρέπει να προσθέσουμε ότι την έποχή που έγραφεν ο Σοπενχάουερ ήταν έντελως διαφορετική ή σιλουέττα της γυναικός. Σήμερα, τα σπόρ, ή γυμναστική και ή ζωή του ύπαίθρου—έν μέρει δέ και τα...ινστιτούτα της καλλιέργειας—την έχουν μεταμορφώσει τελείως. Κι' άσφαλώς, άν είχε ύπ' όψει του τη σημερινή γυναίκα, παρ' όλη την προκατάληψη του, θα έλασε γνώμη για τη σεμνική διάπλασις του «όραίου φύλου». Θ' άνεγνώριζε, τουλάχιστον, ότι και άν άκόμη δεν ήταν από τη φύσις «όραιο», καθάρως πάντως να γίνη. Καθάρως, δηλαδή, να διορθώρη και να ύπερνηκη τη φύσι. Πράγμα που βασώνει πολύ περισσότερο το ένεργητικό του, από ένα τυχαίο φυσικό πλεονέκτημα. Τ. ΜΠ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιά να καταλάβετε την άντίληψη που έχουν οι Κινέζοι για τις γυναίκες, δεν έχωτε παρά να διαβάσετε το παλαιόν λαϊκό τραγούδι που είναι το πιο διαδεδομένο και γνωστό στην Κίνα:

Τό φαεινό στο χλωρό καλμάι
δεν προκαλεί μεγάλή έλπίδα.
Άν σε κεντήση ή μέλιτσα,
για μια στιγμή μόνο πονάει...
Της γυναίκας όμως ή ψυχή
είναι πιο φαρμακερή.

Η γυναίκα στην Κίνα θεωρείται γενικός άγί· μόνο καλύτερη από τον άνδρα, αλλά κι' από πολλά ζώα άκόμη υπερέστερη.

Στην Κινέζικη γλώσσα οι περισσότερες συνθέτες λέξεις που έχουν για πρώτο τους συνθετικό την λέξη «γυναίκα», σχηματίζουν τον άποθετικό, τον έλεονό, τον έλλιο, τον τιποτένιο, τον άτιμο, τον κοινό, τον παρθένο, τον βρωμέρη, τον κτηνώδη, τον διαφωρμένον κτλ.

Στις καθημερινές του συνηθειές, ο λαός, δ-τον άναφέρη την γυναίκα, συνηθίζει να την στολίξη με τα πιο βδυστικά επίθετα:

Μπορείς ν' άκούσης έξωθεν έναν Κινέζο να λέη από φίλο του με πολλή ευγένεια:

— Θα ήχα την εύχαρίστητη να φιλοξενήσω την έξοχότητά σου στο σπίτι μου. Η άθελνη γυναίκα μου δέ έχη έτοιμάσει όραίο ρίζι. Επίσης ή δέσπαση και κουτοπόνηρη κόρη μου θα μάς φέρη το ποτό, που τόσο καλά έξρει να το παρασκευάζη.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΗΛΙΟΣ Ή ΦΕΓΓΑΡΙ;

Ο Ντυνόν και ο Ντυράν, —χρόνιοι και διαπρεπείς μεκερήδες—γυροφόροι ένα θεάδιν, δηλαδή ή ώρα τρεις άπ' τα μεσάνυχτα, σπύτι τους, άλλόπουσινγατούμενοι για να μην πέσουν κάτω.

—Τόν καμένο τόν Ντυνόν! λέει ο Ντυράν από μέσα του. Είναι τάβλα στο μεθύδι!

— Τόν καμένο τόν Ντυράν! λέει κι' ο Ντυνόν από μέσα του.Δέ βλέπει τη μύτη του!

Μ' όλο που δεν ήταν ο Ντυράν σε θέσι να δει τη μύτη του, μπορούσε θανάσιμα να δέληη άλλα πράγματα. Όπως, λόγου χάρι, τόν πόνο του Άιχαλ διπλό. Και καί άλλο άκόμα,—τό δ' ν' τόν έκανε να σπρώξη με τόν άγκάνα το φίλο του Ντυνόν και να τού πη δειχοντάς του ψηλά:

—Πό, πό! άόρησας. Βγήκε και ο ήλιος!...

«Ο Ντυνόν σήκωσε—μετ' άπεριγράπτου δύσκολι—το κεφάλι του, το κατέβασε άμέσως, έδωσέλη εις σκέψεις, και άπάντησε χαμογελώντας:

—Τό κρεσί σέ θέρεσε άγαρμα στο κεφάλι!... Άφού βλέπεις το φεγγάρι για ήλιο!

—Δεν είσαι καλά παιδί μου. Τόν ήλιο θα μού μάθης τώρα!...

—Φεγγάρι είναι σου λέω!...

Η φιλονεικία δάσταξε κάμποση ώρα. Έκαταν χάρη, στο πεζοδρόμιο, κι' έξακολου-

θούσανε τη συζήτηση άν εκείνο που έβλεπαν πάνω άπ' το κεφάλι τους ήταν ήλιος ή φεγγάρι.

Κάποιοι έργατικοί περνούσε κεινή τη στιγμή από μπροστά τους, πηγαίνοντας ν' αναλάβη νυκτερινή ύπηρεσία στην ηλεκτρική εταιρεία.

Οι δυο χρόνιοι και διαπρεπείς μεκερήδες άπεφασίσαν να καταφύγουν, εις τα...όπλα του, και να τόν παρακαλέσουν να τους λύση την άπορία.

—Δέ μάς λές, πατριώτη, τόν ρωτάει ο Ντυνόν, φεγγάρι είναι τοίτο—και τούδεψε ψηλά— ή ήλιος;

«Ο έργατικός σήκωσε το κεφάλι του και έίδε...έναν μεγάλο ηλεκτρικό γλόμπο, άναμμένο. Είδε και τα χάλια των δυο φίλων—και άπάντησε σοβαρώτατος:

— Άνταμάι πολύ, με δέ μπορώ να σάς δώσω την πληροφορία που μου ζητάτε.... Δεν είμαι άπ' το Παρίσι!...

Οι δυο φίλοι τού ζήτησαν συγγνώμη και ένακαθήσαν στο πεζοδρόμιο περιμένοντας να περάση κανένας ντάπος Παρισινός να τους πληροφορήση άν ο άναμμένος γλόμπος ήταν ήλιος ή φεγγάρι.

ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΛΙΟΤΕ

ΤΟ ΦΤΙΑΣΙΔΙ

Πρό άλλων καιρών, ένας σφοδς άρχαιολόγος, ο καθηγητής Διονύσιος Ζουσιος, έπεμπερσε να κληύ άνακαταστή στην Όλβια, μια πόλη που ήμασε πάντα κίονες πρό Χριστού. Οι άνακαταστή αυτές έφεραν εις φώς ένα σούρ πολλόσημα αντικείμενα: άγγεϊτα, έπλα, μαχαίρια κτλ. Τό πιο περίεργο όμως άπ' όλα τα εφρήματα, ήταν ένα κομμάτι που περιείχε...ένα καθαρτάκι, ένα μαδρα κ ρ α γ ι ν ό ν και ένα κόκκινο!

Τό σκαμνίσκιν αυτό θά ήνηκεν, άσφαλώς, σε κάποια κομφυμέντη της έποχής. Κι' έτσι άποδεικνύεται γι' άλλη μια φορά πως οι άρχαίες γυναίκες έβλεπαν με τόν ίδιο σκεπτικός τρόπο με τόν σπουδ έβλεπαν και οι σημερινές.

Οι άρχαίοι συγγράφτες άναφέρουν, πράγματι πολλά για το έβλμο των γυναικών της εποχής τους. Ο Έκκενχίλ, π. χ., καταφέρετο με ερροδότη άνακτιόν τόν «θηγατέον της Ίουδαίας» που έπαισιόδωντο με άντιμύνη για να προεωώνουν τους έξους. Άλλα μέρως και ο Έρεμίας δεν τις κατακρίνει γιατί έθαφην με διάφορες βαφές τα μάτια τους;

Ο Όράτιος έπίσης άναφέρει ότι οι συγγράφτες τους στενωπές ύνους... ενώ τα πηνά άναμνοντο. Μόλις το πτώμα πη μέσα στον πύρρο και περσούν βεσπένεε λεπτά, δεν υπάρχει πιά τίποτα έκτός από κόκαλα, και τότε κόβουν σ' έναν κοινό λάκκο, όπου μέσα

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

Η ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΖΑΝ ΜΥΡΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ "ΤΑΞΕΙΔΙ ΓΑΜΟΥ"

[Αυο απ' τα συμπληρωτικότερα αστέρια του κινηματογράφου, ο Ζάν Μυρά και ή Άνναμπέλλα, έκαμαν τελευταία ένα ταξίδι στις Ίνδιες. Ο Ζάν Μυρά έγραψε μια άληθινή πνευματώδη άφήγησι του ταξιδιού αυτού, την όποιαν παραστήμεν καλύτερα:]

- Έάν φεύγαμε;
- Γιατί όχι;
- Δεν είναι περίεργο να φεύγαμε τώρα που όλος ο κόσμος έχει γυρίσει από τα λογής-λογής ταξίδια του;
- Μπρά, καθένας με την σειρά του.
- Και πού λές να πάμε;
- Στόν Βόρειο Πόλο;
- Ά, όχι, δέλω ήλιο.
- Τότε στην Έλλάδα;

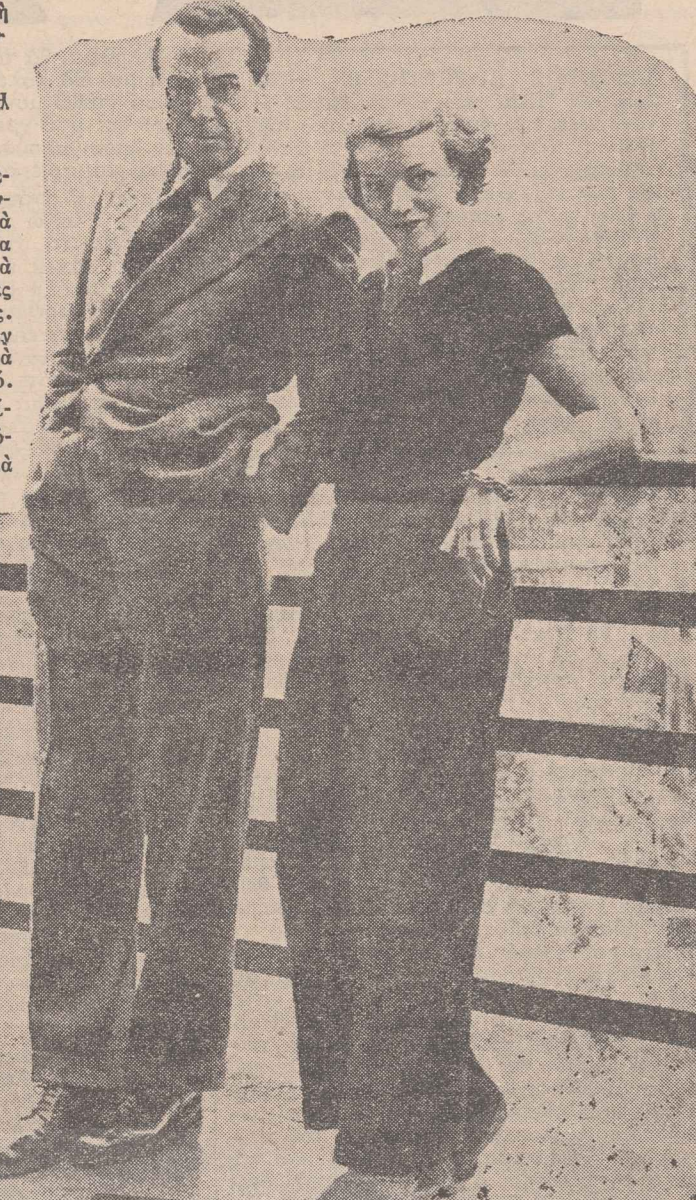


Ο Ζάν Μυρά

σε έξη μήνες με την έποχή των βροχών μεταβάλλονται σε σκόνη.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΦΙΛΗ

Και τώρα άρχίζει το άπεροδότη ταξίδι. Οι Ίνδιες περνάνε έμπρός στα μάτια μας σάν μια όραία χρωματιστή ταινία, με τα παρθένα δάση της, τούς νασές και την τέχνη της. Πριν άπ' όλα όμως δέγ έξεγνόμε πως πρέπει να διαλέξωμε έναν οδηγό. Και να σάς πώ: δεν λείπουν οι προσφορές. Οι όδηγοι είναι μια έξαιρετικά



Ο Ζάν Μυρά με την Άνναμπέλλα.

- ίπου κοντά την βείσικο.
- Στην Αϊνταύα;
- Καλύτερα, να πάμ...
- Τότε στις Ίνδιες;
- Ναι, ναι, σύμφωνα για τις Ίνδιες.

Άμέσως ένα τηλεφώνημα στο παλατιό. Τό πρώτο βαβόρι φεύγει στις 25 Οκτωβρίου.

— Μά, Ζάν, αυτό είναι σωστή τρέλλα. Μεθάριο έχωμε ήδη 25, πότε θα έλποιστώ;

— Τί σημασία έχουν οι λεπτομέρειες... Τό ντύσιμο γίνεται και στο δρόμο.

Έτσι αφήσαμε στις 25 την Μασαλία. Είναι το πρώτο μεγάλο ταξίδι που κάνουμε μαζί και μού φαίνεται λίγο σάν να γυροφέρνω φίλμ. Ένα περιπετειώδες φίλμ προς τα πέρατα του κόσμου, στην άσπιατη φαντασμαγορία...

Και όμως δεν άναζητούμε την περιπέτεια, άναζητούμε να «εραπειόνομε» οι δυο μας μόνο από έναν κόσμο ύπερβολικά πιο γνώριμό μας. Δεν έχωμε κι' έμεις δικαίωμα έξω από τα στούντιο κι' από τα τεχνικά φώτα, από τα άποστηρίγματα κείμενα κι' από τους σκηνοθέτες, να έξουμε κι' ν' άναπνέουμε για μας! Αυτό το ταξίδι μού φαίνεται σάν «εραπειάσει».

Να πού γάμπη ήδη ή Μεσόγειος και ξεπάνω στην Έρυθρά Θάλασσα, πιο θερμή κι' από το στούντιο.

Άπό την όρα που ξεκινήσαμε, μια μικρή Γιαπωνέζα από το άθος του λουτού, δέξ έκόλλισε τα μάτια της πάνω άπ' την Άνναμπέλλα. Άναμνίβωδα δέ έχη δη τη «Μάχη»! Απώστο δεν τούκω να της μιλήρη; την κντάει σιωπηλά μ' ένα ήλιο χαμόγελο. Η έξοτη μέση στο πλοίο άόριζε να γίνεται άνω πύρρο και περσούν βεσπένεε λεπτά, δεν υπάρχει πιά τίποτα έκτός από κόκαλα, και τότε κόβουν σ' έναν κοινό λάκκο, όπου μέσα

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩΜΕ ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΩΜΕ

Πλησιάζουμε προς τις Ίνδιες. Στην Βοιθά το άσπρο σκαμνί και το μαύρο πανταλόνι είναι άναγκαίτα, άλλα εάν στην Κακούτα δεν φορέση κανείς άσπρο πανταλόνι

και μαύρο σκαμνί, το λάθος είναι άσυνχώρητο.

Πληροφορούμεθα πως αν δεν έχ-με έναν Ίνδο άνητη, ο όποιος θα κοιμάται πάντα έξω από την πόρτα μας και θα είναι ο οδηγός μας, ο έβανός μας, ο μαίτη ντ' έτέ, μας τέλος πάντων, δεν θα είναι δυνατός να κάνουμε βήμα μέσα στις Ίνδιες.

Μας συμβολεύουν ακόμα να μην τρώμε ως μες σαλάτες και φρούτα, να πλένομε ως και τα δόντια μας με μεσαλό νερό, να τυμμάμε την καλιά μας τό βράδυ με κάπνισμα μέτρα φανέλλας. Μια γριά κυρία μας έξορκίζει να μην έπισκεφθούμε το δεινό μέρος, όπου μόλις μας διαγκώρη ένα κοινούσι θα πεθάνωμε από έλλωδες, ενώ ένας έμπορος της Βεγγάλης μας πείθει πως αν δεν περάσουμε από τό μέρος εκείνο, δεν είδαμε τίποτα από τις Ίνδιες.

Μά να, άρχισαν οι νέες γνωριμιές, οι καινούριοι φίλοι: άκαταρτέστερες, άνταλλαγή διεφροσύνης, προσοχάσεις.

Μένουμε στη Βοιθά τέσσερες μέρες, ίσως για να ντυθούμε όπως χρειάζεται και ότι όποις έμεις έξοκλιστήκαμε.

Στην Βοιθά μας έκανε κατάληξη τό ποσο γύρες έπλανώντο πάνω από τα κεφάλια μας. Και καταλάβαινε τό γιατί, μονάχα όταν έπισκεφθήκαμε το νεκροταφείο.

Προκειτά για μια τοποθεσία γεμάτη από τροπικά λουλούδια και παρθένα δάση, με κρεμμένα ως τη γή κλάρα, «Γαζόν» με λιλές και χλός, όπου περιφέρονται παφίνο, Τροπικό ψηλά τό νεκροταφείο είναι πάντα άσπαστο κι' από κει ένανοείται μια περίφημη θέα της Βοιθάς. Στο μέσον της παρασάδας άπαρουν πέντε φαρδείς κώλοι, ο ένας ψηλότερα από τόν άλλον. Έκεί κάθονται και περιμένουν οι γύρες. Ξέρουν πως τό πρωί 9 με 10 και τό βράδυ 5 με 7 θα έχ-ν την τροφή τους από ανθρώπινα πτώματα.

Από τό σπίτι που άποδοκάζει ένα δικαίωμα να με-ή στον πόρο άσπιν. Ένώ δύνουν τον πεθάνον, παραπέρα στη χλή ή οικογένεια φέλλει τους στενωπές ύνους... ενώ τα πηνά άναμνοντο. Μόλις το πτώμα πη μέσα στον πύρρο και περσούν βεσπένεε λεπτά, δεν υπάρχει πιά τίποτα έκτός από κόκαλα, και τότε κόβουν σ' έναν κοινό λάκκο, όπου μέσα

άναπνέμενη βιομηχανία στην Βοιθά. Έξω από την «Αμερικήν Έξπρες» περιμένουμε για τόν σκοπό αυτόν έξ Ίνδοι. Ποιον όμως να διαλέξωμε; Άπ' την άμνηστία μας βγάζει ένας τοσοδούτος άνθρωπάκος. Μας πεινάει κι' άνοητη μια βάλετα, άπ' όπου βγάσει σίβες τα πιστοποιητικά, φωτογραφίες, σενάριο. Δεν μας άφίνει καν να μιλήσουμε, μας λέει πως πρέπει να πάρουμε τό βραδυό τράνιο, μας σπρωκνείει τι ν' αγοράσουμε για τό ταξίδι και μας γαρογιά με κέφι και καλόνιη, μας άρπάει από τα χέρια τα πακέτα και τις φωτογραφικές μηχανές. Είναι φοβερός, συμπληρωτικός και σπένεται άδύνατον να τού έναντιωθώ. Κοντακνίβωθε έπληκτοι, μά σπινώμεν να τόν άποδοκώσουμε.

Και πούβλινται στάθηκε για μας και για τα υπαγάρια μας ένας άληθινός φίλος άγγελος μέσα στο τράινα.

Πάνομε στόν «Ντέλι» και τό πρώτο που μας κάνει κατάληξη είναι οι άπεριγρήβες μαριούδες. Υπάρχουν παντού σάν μενέδες κομπούρι τρούμοι. Καί σαλεύει μέσα στο σεντόνι τους. Τό τράινο έναφνέει.

Ο οδηγός μας τοποθετεί τις καινούριες και βάσει κ' ήνηται τους άντιστήτες, ενώ ο ίδιος κάθεται στην πόρτα που διαμεριονάτος μας. Ξαφνών ή Άνναμπέλλα άφνιει μια κορινθίη τρούμοι. Καί σαλεύει μέσα στο σεντόνι. Καί τόν δυο μας ή σέφι πάει στα φώτα. Μά να, έξωθεν πετίζεται ή πιο τροπική άντωση, ή πιο τροπική μαυροδύτης που μού πηξε για μας σάν ταξίδι γάμου και πρώτης εντυγμής. Τώρα να σάς πούμε πως είχαμε περιπέτειες; Πως ύπερασπίσθηκα, παραδίνεματος γάμου, την Άνναμπέλλα έναντιον μιας τίγρης; Πως έκείνη μαχάσθηκε ένα γόγτα Ίνδο, πως μας άφήγαγαν οι σκάβιοι ενός μαγαζακιού, πός...

Αυτοίμα, λοιπόν, και ζητώ συγγνώμην από όσους περιέμεναν να διαβάσουν κάτι παρόμοιο.

ΖΑΝ ΜΥΡΑ

ΑΓΑΠΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ, ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΒΟΥΝΟ-ΧΙΟΝΙΑ-ΥΓΕΙΑ



Ένώ οι «νιφάδες» χαϊδεύουν ευχάριστα το πρόσωπο, μια ευδαίμονια, μία βιγνή πρωτόγεννη χαρά ζωγραφίζεται στα

Για λίγες μέρες οι κορυφές των βουνών γύρω στην Αθήνα άσπρισαν. Άλλες φορές τα μάτια μας γυρίζαν μόνο από περιέργεια προς αυτές και με κάποιο δέος τρέχαμε να χωθούμε τις Κυριακές στα ζεστά μας σπίτια, στους κινηματογράφους, στα ντάνσιγκ. Σήμερα δεν κυττάζουμε πια τις χιονισμένες κορυφούλες από περιέργεια, μα από χαρά κι έλπιδα πώς δεν θα λυώση το χιόνι έως ότου φτάσει η Κυριακή και τρέξουμε να το χαρούμε. Άλλοτε λίγοι, μετρημένοι οδοιπόροι, γνωστοί σαν «τύποι», σαν «φαινόμενα» ξεστράτευαν για τα γύρω μας βουνά. Σήμερα είναι εκατοντάδες οι νέοι, οι νέες και οι ηλικιωμένοι που τρέχουν προς την φύσι και το βουνό, όπως άλλοι τρέχουν στα καφενεία ή στους κινηματογράφους. Θα τους δите την Κυριακή πρωί, με το σάκκο στον ώμο και τα άρβυλα στα πόδια να τρέχουν άλλοι προς τους σιδηροδρόμους και άλλοι προς την πλατεία Κάνιγγος ή την πλατεία Βάσης. Παρέες, ξεχωριστές ή συλλογοί αφήνουν με κάποια χαρά τον «καθημερινό» έαυτό τους με τον πόθο ν' αλλάξουν περιβάλλον, με τον ίδιο πόθο που είχε κι' ο Κρυστάλλης μας όταν έλεγε: «Θέλω τ' αψηλού ν' ανεβώ...»

Άνδρες και γυναίκες ντυμένοι ελεύθερα με κυλόττες και πουλόβερ που τους επιτρέπουν κάθε κίνηση και κάθε μετώπισι του καιρού, ξεκινούν με γέλοια, με τραγούδια: «Κι' η καρδιά μας λαχταρά ν' ανεβού... με με χαρά σε όλα τα ελληνικά βουνά...»

Κι' έχει δά βουνά ή πατρίδα μας! Δήτε μονάχα την Αθήνα: Πεντέλη, Ύμηττος, Πάρνης! Ω, γι' αυτήν την τελευταία καρδιάς των οδοιπόρων χτυπούν με τόση συγκίνηση. Είναι το βουνό με τις περισσότερες ποικιλίες, το βουνό με τα νερά, τα δάση από έλατα, το βουνό που μπορούν οι Αθηναίοι να κάνουν σκι με λιγότερους κινδύνους να σκοτιστούν.

Με το πρώτο χιονάκι θα δите δεκάδες άνδρες και γυναίκες με τα σκι έπ' όμου ν' αναζητούν την χαρά του ευχάριστου αυτού σπόρ. Μόλις τους πρωτοδεί κανείς να γυρεύουν έτσι πάνοπλοι καμιά πλαγίτσα χιονισμένη, θυμάται τον Ταρταρίνο, τον Ταρτσικόνε, τον Δόν Κιχότο... άλλα γρήγορα βγάξει τις πονηρές και άδικες αυτές σκέψεις τις συνηθισμένες σ' έμάς τους ρωμηούς και λογικεύεται: Γιατί να μην αναζητήσουν κι' αυτή την χαρά οι πατριώται μας; Γιατί δεν είναι για τον τόπο μας θα μού πήτε. Μα να πού η Πάρνης μπορεί σε ώρισμένες περιόδους να τους προσφέρει κι' αυτή την «βόρεια» απόλαυσι.

Δεν είναι πολύς καιρός που είχε σκεπαστή ολόκληρη έως κάτω από χιόνια. Τα πεύκα και τα έλατα έμοιαζαν με άνθισμένες αμυγδαλιές. Ο ήλιος, περήφανος γιους της χώρας μας, βγήκε να χαρή κι' αυτός το θέαμα. Βγήτε κι' έσεις γυναίκες, βγήτε να νιώσετε την ωμορφιά του βουνού. Τα πνευμόνια έχουν ανάγκη, το αίμα σας έχει ανάγκη, η καρδιά σας έχει ανάγκη. Με τις έκδρομές θα δите έναν άλλον άνθρωπο να ζυγνά μέσα σας. Θ' αποκτήσετε περισσότερη πεποίθησι στον έαυτό σας με το πρώτο σκάλωμα στην



Ύστερα από την πορεία, η αναπαυσις στον ήλιο είναι μαγευτική...

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ" ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ

θα είναι κάτι το πρωτοφανές διά την Ελλάδα: Πλουσία και πολύχρωμος είκονογράφησης, έκλεκτοτάτη συνεργασία και άριστη καλλιτεχνική εμφάνισις.



Αθηναίοι επάνω στην Πάρνηθα

πρώτη βουνοκορφή. Θ' αγαπήσετε τα λουλούδια, τα χρώματα, τις αντιθέσεις. Η φύσις θα δουλέψη την ψυχή σας, θα σας δώσει τις πιο σπάνιες συγκινήσεις... Τα μάτια σας, τ' αυτιά σας, η όσφρησις σας σε κάθε βήμα θα δέχονται απλόχερα τα δώρα του υπαίθρου.

Την ανάμνησι σας θα την στολίσουν τα ωραιότερα θέαματα: «Θυμάσαι—λένε οι εκδρομικοί—έκείνη την ανάβασι στο Χελμό; Κάτω μας απλωνότανε απέραντο το χιονισμένο δάσος... Στον ορίζοντα έδυε ο ήλιος κι' η φύσις έμοιαζε με παλάτι πο'χε σκαλοπάτια από κόκκινο μάρμαρο...» Το Μαϊνολο, λένε άλλοι, σκέπαζε με τις δαντελλωτές του κορυφογραμμές τον ορίζοντα. Είχαμε φτάσει στο διάσελο και κανένας μας δεν μιλούσε, τόσο μοιάζαμε δλοι μαγεμένοι. Ήχοι γνώριμοι έκοβαν από καιρό σε καιρό την ήσυχία: βελάσματα, σφυρίγματα, καμιά κραυγή πηνού, κανένα γαργαρίσμα νερού στις δασωμένες πλαγιές... Όταν φτάσαμε στο δάσος ύστερα από ώρες πορείας λές και η φύσις μάς είχε ώργανωμένην υποδοχή. Οι καστανιές σκύβανε έως κάτω να μάς χαιρετήσουν, τα πουλάκια ζητωκραύγαζαν σκαλωμένα στα κλαριά, κι' η γή είχε στρώσει το πιο πολύτιμο και παχύ ταπέτο της...»

Τα Βαρδούρια, ο Όλυμπος, ο Παρνασσός απ' άκρη ως άκρη ή Ελλάδα είναι γεμάτη κορυφές και τα παιδιά της τών πόλεων που άρχισαν τώρα να θέλουν να τις γνωρίσουν, γίνονται άθελά τους ποιητά δ' ναν θέλουν να εκφράσουν τις

χαρές των κατιών και της ψυχής που η φύσις τους έδωσε. Έξω απ' αυτές υπάρχουν κι' οι ευθυμες ιστορίες, οι περιπέτειες, οι αναγκαστικές νηστείες ή τα ευχάριστα φαγοπότια όταν τον λόγο έχει η Αυτό Μεγαλειότης τού...στομάχι.

Κάθε ομάδα που βγαίνει στην φύσι ξαναανιώνει θαρρείς το πρωτόγονο υγιή ένστικτα της προϊστορικής οικογενείας. Υπάρχει μια ειλικρίνεια, ένα αίσθημα αλληλεγγύης, κάτι το τίμιο και το εύθι μεταξύ τους. Έτσι υπάρχει έλπιδα να γεννηθι ανάμεσα στα δύο φύλα έμπιστοσύνη, εκτίμησις, συναδελφωσις αυτό που λένε «καίριαντερνι» και που δυστυχώς το στερούμεθα.

Το φυσικό περιβάλλον, οι κοινές προσπάθειες, το ανέμελο ύφος, ο άνθρωπος χωρίς συμβατική μάσκα, να παράγοντες που προετοιμάζουν τις άρμονικές σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων.

Σε άλλες χώρες το αίσθημα αυτό είναι πολύ ανεπτυγμένο κι' ένας από τους Ισχυρούς κι' εκεί παράγοντας ήταν και είναι η κοινή έξοδος των ανθρώπων της πόλεως, προς την φύσι.

Φτάνεις το βράδυ, ύστερα από ώρες ολόκληρες πορείας σ' ένα κατάλυμα, σ' ένα καφενεδάκι. Γύρω απ' το τζάκι θα φροντίση ο ένας για το στέγνωμα του άλλου, γύρω απ' το τραπέζι θα φάνε δλοι μαζί, και σ' ένα ίδιο δωμάτιο σαν αδέρφια θα κοιμηθούν αδιαφόρως φύλου. Έτσι εκπολιτίζονται οι νέοι και οι νέες γίνονται λιγώτερο «μοιραίες»!

Βρέχει, χιονίζει, λάμπει ο ήλιος, δτι καιρό κι' αν κάνει, βγήτε, τρέξετε προς την φύσι, περάσετε μαζί της τις γιορτές που μάς έρχονται. Ο δρόμος προς το βουνό και την υπαίθρο είναι ο δρόμος προς την ύγεια και την χαρά, προς τα αιώνια νεύατα.

Δ. Σ.

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Τη λίμνη π'όχει βιός προικιά και
Γαλανά τα νεύατα
την αγαπούν οι άνεμοι, θεότρελα
κεφάλια
κι' αφήνουν τα ψηλά βουνά και τα
βραδεία κανάλια
και να την πάρουν έρχονται, μέσ'
σε φτερά δροσάτα.

Για κείνη χύνει δάκρυα, Γαρμπή,
καμιά γεμάτα
λουάνεις, Βορρηά, με βογγητά,
Γ' Οστρία γ'άλι-γάλια.
Για κείνη μούσους και δροσιές
σκορπάτε Μαιστράλια
κι' έσύ, Πονέντε, τα φίλια τα με-
λοζαχαράτα.

Άλλα ή άκατάδεχτη νυφούλα δεν
σας θέλει.

Τη βλέπεις πότε σκιάζεται και
φεύγει στή στεριά
πότε σε ρήχη κρύβεται και πότε
δεν τη μέλλει.

Γιατ' αγαπάει τον Ουρανό, το
ρήγα, με μαράζι
κι' δλο στον ύπνο ρίχνεται βαρεί
για να τον βάλει στ' ύπνο
στη σφιχταγκάλιάζει.

Κ. ΠΑΛΛΑΜΑΣ

Ελεύθερα ντυμένη ή γυναίκα μπορεί να τρέξη προς όλες τις κορυφές.



Μην ξεχνάτε κι' έμένα. Είμαι ή μελλοντικής άνθρωπος. Πρέπει να κατακτήσω την ύγεια πριν μάθω ν' αγαπώ την φύσι

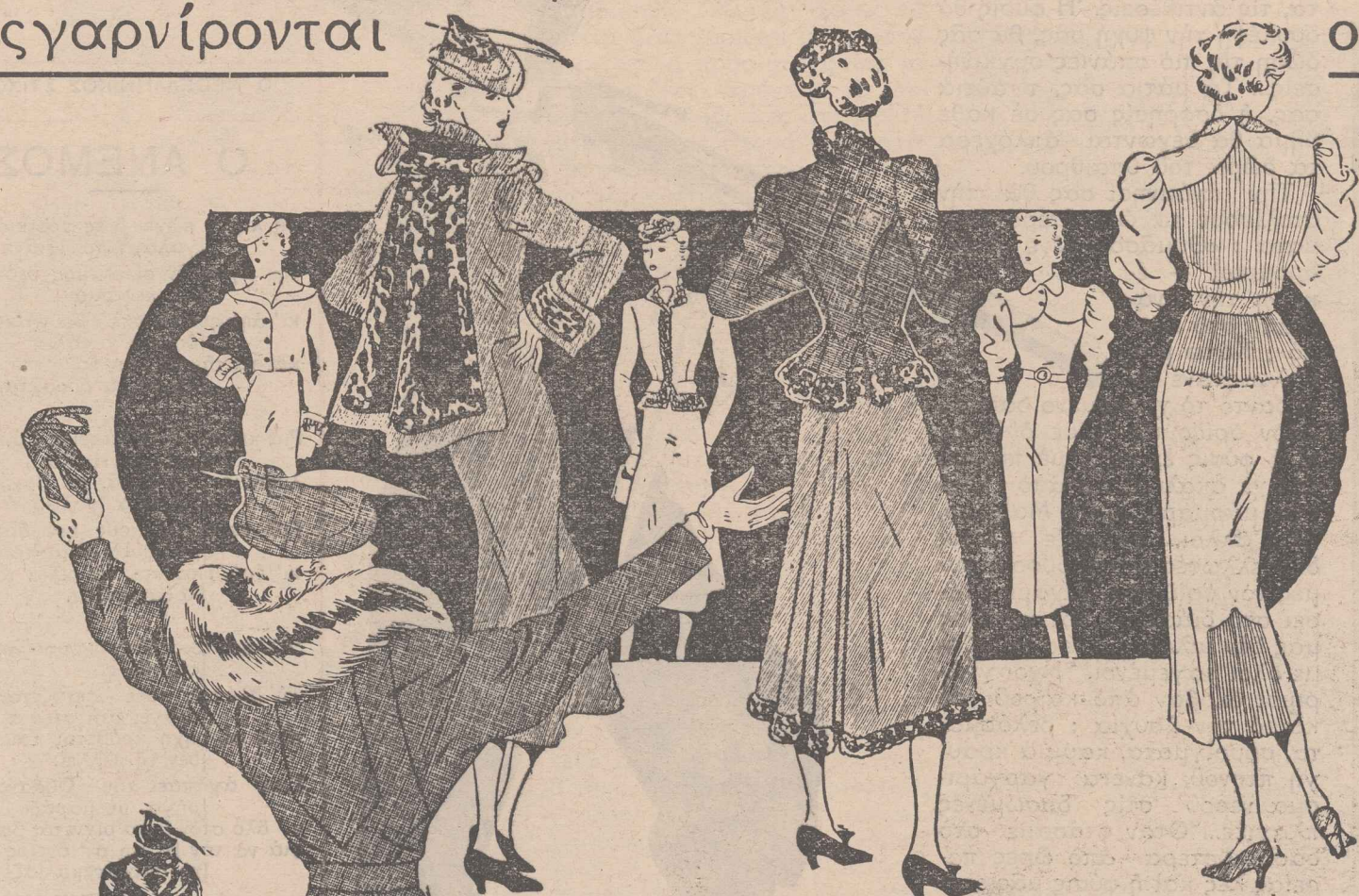


Η χαρά των δυσκολών αναβάσεων. Τίποτα πια δεν είναι «απρόσιτο» στις γυναίκες

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πώς γαρνίζονται

οι πλάτες



Εφέτος υπάρχει μια μεγάλη ποικιλία τόσο στις γαρνιτούρες, όσο και στις κούπες που έχουν οι πλάτες. Κυριάζει αβήνη το χρώμα αυτό μαντώ, την παραπέρα γαρνιρισμένη με γούνα μπλερίνα, το ταγιέρ με την μπάσκα και την λείξη με γκοντέ φούστα. Δέστε το άλλο φουστάνι με πλάτη γαρνιρισμένη από πλισέ, όπως και κάτω η φούστα. Στην κάτω σειρά των μοντέλων το πρώτο άριστερά έχει μια πρωτότυπη και ωραία πλάτη και μανίκι. Φαντασθήτε την σε χρώμα βιολέ με μανίκια και κοτσίδα σε σκουρότερο χρώμα. Η επόμενη γίνεται ωραία από ζέρσεϋ και γαρνιρίζεται στην πλάτη με κουμπιά. Η άκμιση των δύο φάσεων του σατέν μάλ και γυαλιστεού δίνει τα καλύτερα αποτελέσματα. Αυτό μαρτυρεί όχι μονάχα το απογευματινό φουστάνκι που βλέπετε, αλλά και το ωραϊότερο βραδυνό.



Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ

Το παιδί έχει κι' αυτό τις ανάγκες του, τις σχέσεις του, τις γνώμες του επάνω στην κοκετταρία. Ίδιως τώρα με τις γιορτές, μέρες κατ' έσοχον δικές του, κάπου θα προσκληθώ, σε κανένα δέντρο. Αι, μαμάδες τι λέτε; Κανένα από τα έκλεκτα αυτά μοντελλάκια θάκανε για την μικρούλα σας;

Το πρώτο είναι φουστάνκι από κρέπ ντε σίν ρόζ, εργασμένο με «μπουγιονέ». Η ζώνη δένει πίσω. 2. Φουστάνκι από κρέπ σατέν μπλέ πάλ, πλισσαρισμένο. 3. Φουστάνκι από ταφτά «βερ-άμάν». Το επάνω μέρος είναι «μπουγιονέ» με σειρές από γκάνες. Η φούστα αποτελείται από λοξά κομμάτια. Η ζώνη δένει εμπρός. 4. Φουστάνκι από ταφτά έκοσσι «μπλέ κλαίρ» και κόκκινο.



5. Κοστούμι από βελούδο καφέ. Το κορσάζ είναι από σκουρωτή μουσελίνα ρόζ. 6. Φουστάνκι από ρόζ ζωρζέττα, ο γιακάς είναι από σκουρότερο ρόζ σατέν. 7. Φουστάνκι από βελούδο μπλέ «τυρκουάζ» δένει με κορδόνια στον ίδιο τόνο. Μανίκια από άσπρη ζωρζέττα. 8. Φουστάνκι από ρόζ μεταξωτό, γαρνιρίζεται με κορδέλλες μπλέ «σιέλ».



ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΤΑΣΣΑΝ

Ήφου επί χρόνια δόλοισι δριμύτατα ότι δεν θα παντρευθώ ποτέ, ο Ζάκ Μποργκιέρι έλλαξε αφηνιδίως γνώμη. Αυτό έγινε ένα καλοκαίρι, πότε, στην περίοδο των θαλασσιών λουσιών.

Ένα πρωί ενώ ήταν ξεπλυμένος στην άμμο και ήχολετο να βλέπει τις γυναίκες να θγαίνουν από το νερό, ένα μικρό ποδαράκι των τραβάνε με την χέρι του και την λεπτότητα του. Σηκώνοντας τα μάτια του είδε όλο το πρόσωπο αυτό και καταγοητεύθηκε. Δεν είδε δηλαδή παρά τους άστραγάλους και το κεφάλι να θγαίνει μέσα από ένα λευκό φανελμένο πενιούρο. Τον έλεγαν ήδονιστή και γλεντζέ. Στην αρχή τον τραβήξε μόνο η χάρη της φόρμας. Έπειτα προσελκύθηκε από την αγαθή ψυχή της νέας με τα φρέσκα μάγουλα. Παρουσιάστηκε στην άνοιξη από ξένο. Όταν τελώς έγινε τραβός από ξένο, παρατηρούσε την Μπέτρα Λαντίς από μακριά, στην πλαιά, αναπνέοντας δρόμους. Κοιτά της γινόταν θουβός, άνικανος να πη ή να οικηθεί κάτι, ένοιωσε κάτι άδειο μέσα στην καρδιά, θουβό το 'αυτό του... Αυτό λοιπόν ήταν ο έρωτας.

Δεν το εγγύριζε, δεν καταλάβαινε τίποτε, αλλά όσπου ήταν αποφασισμένος να κάνει γυναίκα του το παιδί αυτό.

Οι γονείς έδωσαν ένα πολύ, γιατί η φήμη του νέου αυτού του άνανγκου. Έλεγαν ότι είχε μια έρωτη, μια σπαλιν έρωτη, μια από τις άδυστες εκείνες που στο και αν τις νομίζουμε σπαμένες, αντίχουν άκωρη.

Εκτός αυτού έκαζε συχνά με όλες τις γυναίκες που περνούσαν κοντά του. Τότε εκάνοντο το ζήτημα χωρίς να ξαναδίδει ούτε μια φορά εκείνη με την οποία είχε ζήσει τόσον καιρό. Ένας φίλος ανέλαβε να ρωτήσει τα της συντηρήσεως της γυναίκας αυτής. Ο Ζάκ πλήρωσε, αλλά δεν θέλησε πια να ξανακοιτηθεί. Έπειτα η γυναίκα του έγραψε γράμματα, τα οποία εκείνος δεν άνοιγε. Κάθε εβδομάδα ανεγύριζε στο φάκελλο τον γραμμάριο χαρακτήρα της εγκαταλειμμένης και κάθε εβδομάδα ένας δόλος και πού μεγάλος θυμός τον έβρισκε και έστριζε μαζί φάκελλο και χαρτί χωρίς να διαβάσει τίποτα.

Τον περικολούθησαν επί ένα δόλοισι χειμώνα και μόνον την άνοιξη απέβλεψαν την περσάν του.

Ο γάμος έγινε στο Παρίσι τις πρώτες ή μέρες του Μαΐου. Είχε αποφασισθεί να μην κάμουν το κλασσικό γαμήλιο ταξίδι. Ύστερα από μια οικογενειακή έρωτη, οι δύο νέοι θα περνούσαν την πρώτη νύκτα του γάμου τον στο σπίτι των πεθερικών για να φύγουν την άλλη μέρα για την πλαιά όπου είχαν πρωτογνωριθεί.

Είχε μια νυκτιόλη, χόρευαν στο μεγάλο σαλόνι. Οι νεόνυμφτοι είχαν άποψη ότι ένα μικρό μπουτιούδι γαπονίζετα, τυμμένο με καταιόνατα μετωπία. 'Από το μπουτιούδι παρτάσαν έμμελινες δροσερές πνοές, γιατί η δροσιά ήταν ήσυχη, άνοξίατική, γεμάτη αρώματα.

Δεν έλεγαν τίποτα, αλλά κρατούσαν σφιχτά το χέρι ο ένας του άλλου. Εκείνη καθόταν κίτρινος παραγμένη από την μεγάλη αντίθεση που συντελείτο στη ζωή της, χαμογελούσε, έτοιμη διαδοχικά να κλάψει και να λιποθυμήσει από χαρά, άνησχη χωρίς να ξέρει γιατί, και νοιώθοντας όλο της το κορμί, όλη της την ψυχή πλημμυρισμένη από μια ήδονική κορροσία.

Εκείνος την παρατηρούσε επίμονα με ένα σταθερό χαμόγελο στα χείλη. Ήθελε να μιλήσει, αλλά δεν έβρισκε τίποτα να πει και έβαλε όλη του τη δύναμη στο σφίξιμο των χειρών. 'Από καιρού εις καιρόν μουρμούριζε: «Μπέτρα» και κάθε φορά εκείνη σήκωνε τα μάτια επάνω του με ένα βλέμμα γλυκό και τυφλό...

Δεν έδωσαν καμιά σέση μ' ανταλλάξουν. Τους είχαν άφαιρε μόνους και μόνο που και πού κανένα ζήτηος χροετύπος τους έβριχνε μια ματιά φευγαλέα.

Μια λήκη από τα άνοιξη, ένας υπέρτατης μπήκε μέσα κρατώντας ' ένα δίονο ένα γράμμα που έλεγαν ότι ήταν διαστικό. Ο Ζάκ το πήρε τρέμοντας και σάν προαισθανόμενος ένα αφηνιδίο κακό.

Παρατήρησε επί πολύ τον φάκελλο. Δεν γινόριζε τον γραμμάριο χαρακτήρα, δεν τολμούσε όμως να τον άνοιξει, δεν ήθελε να διαβάσει, ήθελε να τον δώσει στην τέχνη του και να πη: «Άδριο, σάβω θα είμαι μακριά». 'Αλλά σε μια γωνία του φάκελλο δυό υπογραμμιμένες λέξεις: «Έξαιρετικός έπείγον», τον σματωσαν και τον τρέσαν. Ρώτησε: «Μπορ έπιτρέπεις άναγνή μου;» Έγινε τον φάκελλο χλωμίζοντας και διέτρεξε με μια ματιά το περιεχόμενος.

Όταν σήκωσε πάλι το κεφάλι η φωνήγονομία του ήταν άνοξιακή. Μουρμούρισε: «Άναγνή μου μικροί! Έξοεις είναι... είναι... κάποιος φίλος μου που του συνέβη ένα μεγάλο δυστύχημα. Έχει την ανάγκη μου άμέσως, άμέσως... Είναι ύποθετος ζωής και θανάτου. Μου έπιτρέπεις να λείψω είκοσι λεπτά; Φθάνω άμέσως...»

Εκείνη μουρμούρισε ένα: «ήγανη άναγνή μένη μου». Δεν ήταν άνωξη άρεκα γυναίκα του, όποτε να άναγνήση να μάθει! Και εκείνος

έξηφάνισθη. Έμεινε μόνη της άκού γονιός η μουσική.

Ο Ζάκ είχε άρπαξει βιαστικά ένα καπέλλο και ένα παλτό, και έσπευσε στο δρόμο. Πριν βγει έξω, μέσα στο διάδρομο ξαναδιάβασε το γράμμα για δέυ τέρη φορά:

«Κόρη,

Η δσοποινίς Ραβέ, παλιά σας έρωμένη, έσπεε τένον, το όποιον κατά το λέγειν της είναι ιδιόν σας. Η μητέρα πρόκειται ν' άποθάη και ήρει ν' σας ίδι. Λαμβάνω το άδρος ν' σας γράψω και ν' σας παρσάλλω ν' χαρήστε μια τελευταία συνάντησι στη γυναίκα αυτή, που αινείται δυστυχημένη και άξια έκτου.

Όλος ήμέτερος 'Ιατρός Μποντιέ»

Όταν μπήκε στο δωμάτιό της, εκείνη ψυχορραγούσε. Στην αρχή δεν την άνεύρισε. Ο



Μπριζό ένοστιμο...

Ιατρός και οι δύο βοηθοί του την περιτούντο και παντού κάτω στο πάτωμα εφύσσοντο κοινάδες γεμάτοι πάγο και παλιά αίματα.

Το νερό πλημμύριζε το παρκέτο, δυό νερά ήταν άναμμένα σε μια γωνία, το μωρό έβλεπε μέσα σε μια φέβνη κοινία, και σε κάθε φωνή του η μητέρα άναγνίζονταν κάτω από τις παγομένες κοιλότητες.

Άμμορεσίνος, τραυματισμένη θανάσιμα από τον τοκετό αυτόν. Όλη της η ζωή έτρεχε, χυνόταν και παρ' όλον τον πάγο η άναγνιστή αμμορεσίνος την έφερε προς τον θάνατο. Άνεγύρισε τον Ζάκ και θέλησε να σπείρει τα χέρια της, αλλά ήταν τόσο άδύνατη, ώστε δεν μπόρεσε. Στά γλωμά της όμως μάγουλα άρχισαν να γλυτοτρονό δάκρυα.

Γονάτισε συντετριμμένος μπροστά στο κρεβάτι, πήρε το χέρι που κρεμόταν και μίλησε με μανία, έπειτα λίγο-λίγο πλησίασε στο λινό πρόσωπο. Ο γιος της είχε άποψη ότι δόθηκε το άκοιμιστο.

Τότε με μια φωνή που έχοχταν από μακριά, εκείνη έπρόφερε:

«Θά πεθάνω άναγμένη μου, μείνε ως το τέλος. Μη μ' άφινεις τώρα, μη μ' άφινεις την τελευταία στιγμή».

Την φίλιωσε στο μέτωπο, στο μάγουλο, κλαίγοντας. Έμωρμούρισε: «Δεν φεύγω, δεν θα φεύγω...»

Άγωνισθηκε λίγες στιγμές για να μωρε-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ση να μιλήσει πάλι. Είπε: «Είναι δικό σου το παιδί. Το όρκισμαι στο Θεό, το όρκισμαι στην ψυχή μου, το όρκισμαι πριν πεθάνω. Δεν άπόρρα άλλον από σένα... Ύποσχόσου ότι δεν θα το εγκαταλείψω...»

Εκείνος δοκίμασε να πάρη άκόμα στα χέρια του το άθλιο αυτό κορμί, το δίον από αίμα. Μανυσμένος, τραβός από τήφει και θλίψη. «Σου το όρκισμαι, θα το άναδέρσω, θα το άναδέρσω. Δεν θα με εγκαταλείψει ποτέ...»

Τότε εκείνη δοκίμασε να τον αγκίρη, Άνικανη να σπείρει το κεφάλι της, έστεινε τα λευκά χείλη της. Πλησίασε το στόμα αυτό για να τρυπήση την έσχατη αυτή θωπεία. Κάπως πού ήσυχη, μουρμούρισε: «Όδε το έδω, να είδα ότι το άναπαί».

Πήγε ν' άναγνήση το παιδί.

Το άφισε μακριά στο κρεβάτι μετάξδ των δύο και, πήρε το μωρό έσπερη το κλάμα. Εκείνη μουρμούρισε: «Μην κουνήσεις πιά!» Και ο Ζάκ δεν κουνήθηκε. Έμεινε εκεί κρατώντας το χέρι εκείνο που έτρεχε από την άγονία, όπως εκεί κρατήσει πού όλγουν ένα άλλο χέρι που έτρεχε από έρωτα. 'Από καιρού εις καιρόν παρατηρούσε την όψη με ένα φευγάλο βλέμμα. Η δελτία του ρολογιού έτρεχε, έφτανε από τις 12 στη μία, έπειτα στις 2.

Ο γιος της είχε άποψη ότι. Οι δύο βοηθοί είχαν άποκοιμηθή πάνω στις καρέκλες. Τό παιδί κοιμόταν και η μητέρα με τα μάτια κλειστά φανόταν ν' άναπαύεται επίσης.

GUY DE MAUPASSANT

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Αφηνιδίος, ενώ η γλωμά μέσα άρχισε να φέγγη άνάμεσα στα τέμνια, έστεινε τα χέρια της με ένα λήκημα τόσο άπότομο και αφηνιδίο, ώστε παρ' όλων να ρίξει κάτω το παιδί της. Ένας ρογγος όγινε από το στόμα της. Έπειτα έμεινε άκίνητη, νεκρή...

Οι βοηθοί έτρεξαν. Βεβαίως τον θάνατο. Ο Ζάκ παρατήρησε για τελευταία φορά τη γυναίκα αυτή που είχε αγαπήσει, έπειτα το ρολόι του τσίχου που σημείωνε τέσσαρες και έφτανε έξηγώντας το παλιό του, ντυμένος με το φράντο του, με το παλτό στα χέρια του.

Ύστερα από μια όρα όλοι άρχισαν να ρωτούν τι συμβαίνει και τότε έβλεψη άναγκάστως να τα άμολογήσει όλα.

Ύστερα οι προσκεκλημένοι έφταναν και έμειναν οι πιο στενοί συγγενείς. Τα μεσάνυχτα ύπερνώσαν τη νύφη να έβαλίσση, ενώ κείνη έβλεπε με λήκη. Η μητέρα της και δύο θείες της γύρω από το κρεβάτι την άκουγαν, βυβέες και άπελπιμένες... Ο πατέρας είχε πάει στην όστουσία να έψηση πληροφορίες.

Στις δέκα το πρωί ένας έλαφρός κρότος άκούστηκε στο διάδρομο. Μια όρρα άνοιξε και έβλεπε μαλακά, έπειτα άποτόμως μια φωνίτα σάν νισοίρισμα άνήχησε μέσα στο σπίτι.

Όλες οι γυναίκες και αυτή άκόμη η Μπέτρα, ελγόντας επάνω της ένα πενιούρο, έφταναν.

Ο Ζάκ, όρθιος στη μέση του δωματίου, χλωμός, λαχνισμένος, κρατούσε ένα παιδί στην άγκυλιά του.

Οι τέσσαρες γυναίκες τον άκούσαν κατάπληκτες, αλλά η Μπέτρα έτρεξε πάνω του και με την καρδιά σφιγμένη από την άγονία τον έρώτησε:

«Τι συμβαίνει; Λέγε τι συμβαίνει!»

Εκείνος έθωπσε τον τραβός. 'Απάντησε με μια φωνή σασμένη: «Συμβαίνει, συμβαίνει ότι... έχω... ένα παιδί, και ότι η μητέρα του μόλις πέθανε...»

Και παρουσίαζε το θρόφο που στριγγλίζει διεκδικός.

Η Μπέτρα χωρίς όλη λέξη πήρε το παιδί, το φίλησε, το έσφιξε στην άγκυλιά της, έπειτα γυρίζοντας στον άνδρα της τα μάτια της γεμάτα δάκρυα: «Η μητέρα του πέθανε, είπα» 'Απάντησε: «Ναι, από όλγουν μου» τα χέρια μου... Είχα να την είδα από το καλοκαίρι... Δεν γνώριζε τίποτα, ο γιος της με έδοποιεί...»

Τότε η Μπέτρα μουρμούρισε: «Λοιπόν θ' άναδέρσωμε έμεις αυτό το παιδί».

GUY DE MAUPASSANT

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΡΟΥΜΛΟΥΚΙ

είναι ανώτερη από τον «Ρουμλουκίτη»! Άφου άλλως τε δουλεύει πολύ πιο σκληρά από τον άνδρα. Είδα στα χωριά αυτά γυναίκες να κόβουν ξύλα, την ώρα που οι άνδρες τους πήγαναν στα «έδα» του ζατισματος, ή τάζαν τις κόττες! Η Γυναίκα δεν έχουν δοσοληψίες με τους πραγματευτάδες,

ΤΑ ΧΩΡΙΑ

ΟΠΟΥ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ!!

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, για πολλούς στην 'Ελλάδα, δεν είναι άπλωες «το άσθενές φύλον», αλλά το... άπύσι! Έτσι τουλάχιστον την πιστεύουν και την θέλουν άκόμη πολλοί άνδρες. Μάλιστα αυτό στα όρενά που πάντων χωριά, έχει έξεληχθή σε πραγματική σκληρότητα.

Υπάρχει όμως μια περιοχή, όπου, όχι μόνον τώρα, αλλά ποτέ δεν έχει κυβερνηθή η γυναίκα από τον άνδρα. Μια περιοχή, στην καρδιά της Μακεδονίας, όπου, χωρίς όπερβολή, κυβερνούν οι γυναίκες όπου βασιλεύει πραγματικών «γυναικοκρατικών» καθεστώος. Πρόκειται περί των χωριών της περιοχής «Ρουμλουκίου» ή «Ρουμλουκίτισσας» που βρίσκονται στα όρη της Μακεδονίας, αλλά κυρίως διότι οι κάτοικοι της, άγρόται όλοι, έμειναν γνησιώτατοι «Έλληνες, παρ' τις άλλεπάλληλες ξενικές κατοχές της πατρίδος των.

Το ενδιαφέρον και περίεργον σνμάμα, είναι ότι το «Ρουμλουκί» βρίσκεται δυό βήματα από την μακεδονική πρωτεύουσιν. Είναι να πούμε ότι τα «Μεσόγεια» για την 'Αθήνα. Έκτείνεται δεξιά και άριστερα του 'Αλιάκμονος και όρίζεται από Βορρά από της λίμνης των Γιαννιτσών, από άνατολιν από του ποταμού Λουδία, προς νότον από των Πετρεών, και φθάσει προς δυισμάς μέχρι σφύδων των προτόπων του Βερμίου. Οι δέ «Ρουμλουκίτες», δεν έμειναν μόνον πάντα Έλληνες αλλά και διετήρησαν το έθνηκόν των φρόνημα, τα ήθη και τα έθια των.Το «Ρουμλουκί» άποτελούν πενήντα πέντε χωριά, με πληθυσμό 20.000, περίπου, κατοίκων. Σ' αυτή λοιπόν την περιοχή, η γυναίκα είναι το πάλιν. Άκόμη και στο ζήτημα του γάμου, οι άνδρες από «Ρουμλουκί» είναι ότι για όλη την άλλη 'Ελλάδα η γυναίκα.

Πρώτα—πρώτα, ο άνδρας πρέπει να έχη προίκα για να βρη νύφη! Δεύτερον, πρέπει να είναι τουλάχιστον κοτά δέκα χρόνια νεώτερος αυτής που θα διαλέξη για γυναίκα του. Η «Ρουμλουκίτισσα» πρέπει να σθάση τα «τριάντα» για να παντρευθή. Να πηξη, που λένε, καλτά το μωστό της.

Να μπορεί να κυβερνήσει τον άνδρα της, να μπορεί να δουλεύει του, στις όποιες ο λόγος της είναι σωστή διαταγή. 'Αλλά και τριάντα δυό και τριάντα πέντε χρονών, μπορεί μια χωρά να παντρευθή η «Ρουμλουκίτισσα». Τους άνδρες κλαίει στο «Ρουμλουκί» σάν περάσουν βία στα είκοσι δυό χωριά να άποκατασταθούν. Γιατί σάν δεν τους παντρευθή μια γυναίκα ως την ηλικία αυτή, άπολύσττα μένουν σ' ένα... ραφ.

Και μόνον στο ραφ, συνήθως, οι άνδρες που δεν έχουν φλουριά για προίκα ή φλουριά να δώσουν στη γυναίκα που θα πάρουν. Άργότερον όσα κι' έχουν, πού γυρίζει να τους όη! Καμιά δεν καταδεχεται να τους προσέξη.

— Είναι πιά... έπαλθός!

Έτσι τους λένε στο «Ρουμλουκί», τους νέους που πέρασαν τα 22 έλεύθεροι. 'Επαλθός! Και μόνον μια ήμερα μπορεί να τους παντρευθή. Γι' αυτό βλέπει κανείς στα χωριά αυτά, άνδρες λεβέντες, ποτάτους, πιάσι σε μεσούρες, γερασμένες πρην την όρα τους απ' τις φροντίδες της διακυβερνήσεως, γυναίκες, να φαίνονται παλιές πιάσι σε μανιάδες. Μη δέν την έπαθα τάχα την γκάρα; Νόμισα για γυλό, τον οσραντάρη άνδρα, μιάς έρακρινής πενήνταρης. Κι' εκείνη φυσικά ήμωσε:

«Εμείς στα χωριά μας—παρετήρησε με μικρό θυμό—τους άνδρες μας τους κοινυρόμαστε. Για τοπο και τα στίγματα μας βάλουν προκοπή! Έξοεις οι άνδρες δεν έχετε κοικοτή! Μωστό! Πρέπει να παίρνετε γυναίκες μωλωμένες, μεγαλιότερες σας».

Άλλά κι' όταν έπρότεινα σε μια χωριάτισσα, τριάντα χρονών το όλιγώτερο, να... παντρευτώμε, εκείνη μου είπε κατωπαιούρα:

— Άν δεν ήσουν... «πολλός»! 'Εο καύεινε είσαι στα δικά μου χρόνια.

Γι' αυτό λοιπόν σάν πρόκειται να γίνει μια γυναίκα μητέρα, νύχτα—μέρα παρκαλεί η κακομοίρα:

— Πανταγία μου σε είναι κορίτσι... Κι' όταν είναι κορίτσι, πανηγυρίζει αυτή, πανηγυρίζει το σπίτι της, την καμωσάει το σόι της και την καλοτυχίζει το χωριό...

Μη όμως στις δουλιές η γυναίκα δεν

δεν οι άνδρες παρακολουθούντας χωρίς καμιά γνώμη. Γυναίκες να σκάβουν, να νορβαλάνε δεμάτια στην πλατιά, να πηγαυοέρχονται στα «κτήματα» ποδοσσοποι. Κι' άνδρες, τις ίδιες στιγμές, να κλπίζουν σε μια γωνιά του χορραφού, σ' ένα χωράκι, έχει έξεληχθή σε πραγματική σκληρότητα.

Υπάρχει όμως μια περιοχή, όπου, όχι μόνον τώρα, αλλά ποτέ δεν έχει κυβερνηθή η γυναίκα από τον άνδρα. Μια περιοχή, στην καρδιά της Μακεδονίας, όπου, χωρίς όπερβολή, κυβερνούν οι γυναίκες όπου βασιλεύει πραγματικών «γυναικοκρατικών» καθεστώος. Πρόκειται περί των χωριών της περιοχής «Ρουμλουκίου» ή «Ρουμλουκίτισσας» που βρίσκονται στα όρη της Μακεδονίας, αλλά κυρίως διότι οι κάτοικοι της, άγρόται όλοι, έμειναν γνησιώτατοι «Έλληνες, παρ' τις άλλεπάλληλες ξενικές κατοχές της πατρίδος των.

Το ενδιαφέρον και περίεργον σνμάμα, είναι ότι το «Ρουμλουκί» βρίσκεται δυό βήματα από την μακεδονική πρωτεύουσιν. Είναι να πούμε ότι τα «Μεσόγεια» για την 'Αθήνα. Έκτείνεται δεξιά και άριστερα του 'Αλιάκμονος και όρίζεται από Βορρά από της λίμνης των Γιαννιτσών, από άνατολιν από του ποταμού Λουδία, προς νότον από των Πετρεών, και φθάσει προς δυισμάς μέχρι σφύδων των προτόπων του Βερμίου. Οι δέ «Ρουμλουκίτες», δεν έμειναν μόνον πάντα Έλληνες αλλά και διετήρησαν το έθνηκόν των φρόνημα, τα ήθη και τα έθια των.Το «Ρουμλουκί» άποτελούν πενήντα πέντε χωριά, με πληθυσμό 20.000, περίπου, κατοίκων. Σ' αυτή λοιπόν την περιοχή, η γυναίκα είναι το πάλιν. Άκόμη και στο ζήτημα του γάμου, οι άνδρες από «Ρουμλουκί» είναι ότι για όλη την άλλη 'Ελλάδα η γυναίκα.

Πρώτα—πρώτα, ο άνδρας πρέπει να έχη προίκα για να βρη νύφη! Δεύτερον, πρέπει να είναι τουλάχιστον κοτά δέκα χρόνια νεώτερος αυτής που θα διαλέξη για γυναίκα του. Η «Ρουμλουκίτισσα» πρέπει να σθάση τα «τριάντα» για να παντρευθή. Να πηξη, που λένε, καλτά το μωστό της.

Να μπορεί να κυβερνήσει τον άνδρα της, να μπορεί να δουλεύει του, στις όποιες ο λόγος της είναι σωστή διαταγή. 'Αλλά και τριάντα δυό και τριάντα πέντε χρονών, μπορεί μια χωρά να παντρευθή η «Ρουμλουκίτισσα». Τους άνδρες κλαίει στο «Ρουμλουκί» σάν περάσουν βία στα είκοσι δυό χωριά να άποκατασταθούν. Γιατί σάν δεν τους παντρευθή μια γυναίκα ως την ηλικία αυτή, άπολύσττα μένουν σ' ένα... ραφ.

Και μόνον στο ραφ, συνήθως, οι άνδρες που δεν έχουν φλουριά για προίκα ή φλουριά να δώσουν στη γυναίκα που θα πάρουν. Άργότερον όσα κι' έχουν, πού γυρίζει να τους όη! Καμιά δεν καταδεχεται να τους προσέξη.

— Είναι πιά... έπαλθός!

Έτσι τους λένε στο «Ρουμλουκί», τους νέους που πέρασαν τα 22 έλεύθεροι. 'Επαλθός! Και μόνον μια ήμερα μπορεί να τους παντρευθή. Γι' αυτό βλέπει κανείς στα χωριά αυτά, άνδρες λεβέντες, ποτάτους, πιάσι σε μεσούρες, γερασμένες πρην την όρα τους απ' τις φροντίδες της διακυβερνήσεως, γυναίκες, να φαίνονται παλιές πιάσι σε μανιάδες. Μη δέν την έπαθα τάχα την γκάρα; Νόμισα για γυλό, τον οσραντάρη άνδρα, μιάς έρακρινής πενήνταρης. Κι' εκείνη φυσικά ήμωσε:

«Εμείς στα χωριά μας—παρετήρησε με μικρό θυμό—τους άνδρες μας τους κοινυρόμαστε. Για τοπο και τα στίγματα μας βάλουν προκοπή! Έξοεις οι άνδρες δεν έχετε κοικοτή! Μωστό! Πρέπει να παίρνετε γυναίκες μωλωμένες, μεγαλιότερες σας».

Άλλά κι' όταν έπρότεινα σε μια χωριάτισσα, τριάντα χρονών το όλιγώτερο, να... παντρευτώμε, εκείνη μου είπε κατωπαιούρα:

— Άν δεν ήσουν... «πολλός»! 'Εο καύεινε είσαι στα δικά μου χρόνια.

Γι' αυτό λοιπόν σάν πρόκειται να γίνει μια γυναίκα μητέρα, νύχτα—μέρα παρκαλεί η κακομοίρα:

— Πανταγία μου σε είναι κορίτσι... Κι' όταν είναι κορίτσι, πανηγυρίζει αυτή, πανηγυρίζει το σπίτι της, την καμωσάει το σόι της και την καλοτυχίζει το χωριό...

Μη όμως στις δουλιές η γυναίκα δεν

κανείς να πη πώς έκτελει τις έπιθυμίες της γυναίκας του, της όποιας αυτές είναι: το «έτερον ήμισυ»! Καμιά φορά μάλιστα και κυριολεκτικά το «έτερον ήμισυ». Γιατί ο... όλα τα χωριά της περιφέρειας οι γυναίκες είναι πολύ χον

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ

ΜΕ ΕΝΑ ΑΓΝΟ ΠΟΙΗΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :
—'Η Αυτοκράτειρα της Κίνας Τσε-Χι, που είναι ήρωας της ιστορίας μας, είναι ιστορικά πρόσωπο. 'Απέθανε μόλις στα 1908. Είναι η τελευταία αυτοκράτειρα που διαβόησε την Κίνα απολυταρχικά. 'Η ιστορία μας αρχίζει στα 1874 όταν η Τσε-Χι είναι ακόμα έφηβη, όμορφη, φιλόδοξη και καυχήσιμη. 'Εκείνη της μετά τον θάνατο του σκώλου της αυτοκράτειρας. 'Εχει κατορθώσει να μεταβάλει τον γυναικό, τον αυτοκράτορα, Τούινγκ-Τσε, τον 'Αγιο 'Ανδρα, σε ανδρείκελλο χωρίς γυναική. Πάντοτε ακολουθούμενη από τον Μέγα Εύνουχο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ, τον φίλο των ανδρών των επιθυμιών και διαταγών της, η αυτοκράτειρα αποκαταλείπει διαπραγματεύσεις, διαπραγματεύσεις της αυτοκράτειρας. 'Ενα ποίημα κινεί την προσοχή της και απαιτεί από τον ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ να της φέρει τον ποιητή. Είναι ο νεαρός, μάλιστα άσος, έθνος Σέρκ-Σο, τον έπαινε ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ δολώς παρασέρνει εις το περίπτερον των λευκών 'Ερωδιών, όπου συναντάται με την αυτοκράτειρα μεταμετρημένη θυμω ες χαριτωμένην διαπράττειν. 'Ο Σέρκ-Σο άρνείται τον έρωτά της. Είναι έρωτας και έννοια ή διατήρηση την αγνότητά του μέχρι το γάμου του. 'Ετσι παρούν μόνον λευκήν νύκτα, προς μεγάλην απολαύσαν της Τσε-Χι. Τό πρωί, ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ ελπίσκει την αυτοκράτειρα ότι έφημέρισε, ότι πρέπει να επιστρέφει στα διαμερίσματα της και συγγενούς είναι έτοιμος να πείσει τον έρωτά της ναυτός, όπως έκανε ο έλκος της Σίλσον. Προς μεγάλην κατανάλειν του ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ, η αυτοκράτειρα τον έμπορεύει, τον διατάζει να προσέβη και να παρουσιάζει τον νεαρό ποιητή, και συγγενούς του έμπιστεύεται ότι αυτή η τρομερά αυτοκράτειρα, που έμπρός της έσκαμνι έλκος, είναι έρωτευμένη με τον μικρόν αυτόν και άγνόν ποιητήν.

Η ΤΣΕ-ΧΙ δεν έτελειωσε τη φράση της, αλλά άφησε να πέση στα χέρια της το κουρασμένο της κεφάλι. Περπατώντας σαν γριά γυναίκα, ο Εύνουχος την ρώτησε δειλά : —Συγχωρήστε με, αλλά πώς σας συνέβη τέτοιο δυστύχημα ; —Πώς ; φώναξε η Τσε-Χι, αναστατώνοντας το δάχτυλό της. Τό αμέσως : Είναι από και φυσικό... υπέφερα, λοιπόν άγαπώ. —Αλλά ο Μέγας Εύνουχος την κούταξε άκωχη οσπασμένος. 'Η έφημέρισε αυτή του ή-ταν άτακτο. —'Η Τσε-Χι, που αισθανόταν την ανάγκη να ξεσπάσει τον πόνο της εξοικονόμησης : —Ναι... Δεν μπορείτε να καταλάβετε... Δεν έξερε πώς ο άληθινός έρωτας είναι γεμάτος πόνο... Τό λέω. Είναι αυτός ο πόνος...είναι παρθένο, άνεξιτητό, με έτσι είναι...είναι ένας μεγάλος νόμος της φύσεως!... 'Ο έρωτας είναι ή πυρκαγιά της απειλημένης σάρκας γιατί δεν ικανοποιείται... Είναι ο πυρετός της σκέψης που παρακολουθεί το δεινρό που φεύγει από το στόμα της... Είναι το μαρτύριο της καρδιάς που θέλει να δοθεί διόλωση και αντίκρισει την διαφορά... 'Ο έρωτας, ο άληθινός έρωτας, είναι κάτι γιγάντιο, κάτι τρομερό, κάτι φυσικό, κάτι σαν καταγίδα που ληγίζει τις κορυφές των πιο δυνατών δένδρων... Καί αυτό άπ' τη θέληση αυτή οσείω κι' ενώ το αυτοκρατορικό μου κεφάλι !... Καμιά ανθρωπίνη θέλεις δεν μπορεί να σταμτήσει μια τέτοια δύναμη!... 'Ο Μέγας Εύνουχος άκουσε με σεβασμό αυτόν τον χειμαρρό των φιλοεργών λόγων και μάλιστα, παρ' όλη τους την προαιώνια κοινωνία να ελπίσας και άρκετά ευχέλαινα. —'Τι ιστορία κι' αυτή για ένα τόσο μικρό πράγμα!... 'Αν αυτός ο νέος δεν δείχνονταν τόσο άνοητος (γιατί καθώς κατάλαβα δεν έ-ξέτρεχε όπως έπρεπε να θέληγας της Μεγαλειότητος της), σήμερα θα τον είχαμε σταγυράσει ήσυχα-ήσυχα, χωρίς ή αυτοκράτειρα ή μητρολή και πρόσφορη, να καταδρά-ρη ή του έβλεπε ένα βέμμα αίματος... 'Αλήθεια, σε μια όμορφη στιγμή της ζωής του, οι γυναίκες της τρελάς... και είναι πολύ λυπηρό, πώς και ή μεγάλη μας αυτοκρά-τειρα δεν μπορεί να ξεφύγει άπ' τη λυπηρή αυτή μοίρα... —Σαφνικά η Τσε-Χι τόν φώτισε : —Τι μου συμβαίνει εκεί ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ ;... Παρακαλείτε ίσως τον οφθαλμό να με λυπηθή ; —'Ο, λυπηρά τόσο πολύ που υποφέρετε! είπε άπορημένος ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ. —'Εχετε άδικο... Δεν πρέπει να με λυπη-σθε... αλλά να με τρελάνετε... γιατί ή θλίψη μου μου είναι προσφιλή... είναι ο έρωτας... Σίαιό, δεν είχε διαβάσει το δόγμα της

—'Ο, επί τέλους έγνώρισα την ήλιότην ήλιότη του έρωτικού πόνου... 'Όλο μου τό σώμα πονούσε, με τόσο ευάγρια... κι' αισθανό-θηκα μια τέτοια μέθη τόσο σφοδρή, τόσο πι-κή, τόσο συγκλονιστική, που γι' αυτήν θα έδωνα όλη μου την αυτοκρατορία !... —'Αναίσθητος ο Μέγας Εύνουχος ακούσαντας φιλοσοφικά : —Είπατε παρθένο πώς ο έρωτας κάνει τις γυναίκες υπερόχιμες... αλλά το πιο παρθένο είναι πώς φαίνεται όλες ότι είναι ελκρινείς... και μάλιστα συμβαίνει καμιά φορά και να είναι ελκρινείς για λίγες στιγμές... Καί, περίεργος μπροστά σ' αυτό τό φαι-νόμενο, είπα ευγενικά : —'Αν ή Μεγαλειότης σας παρητείο από

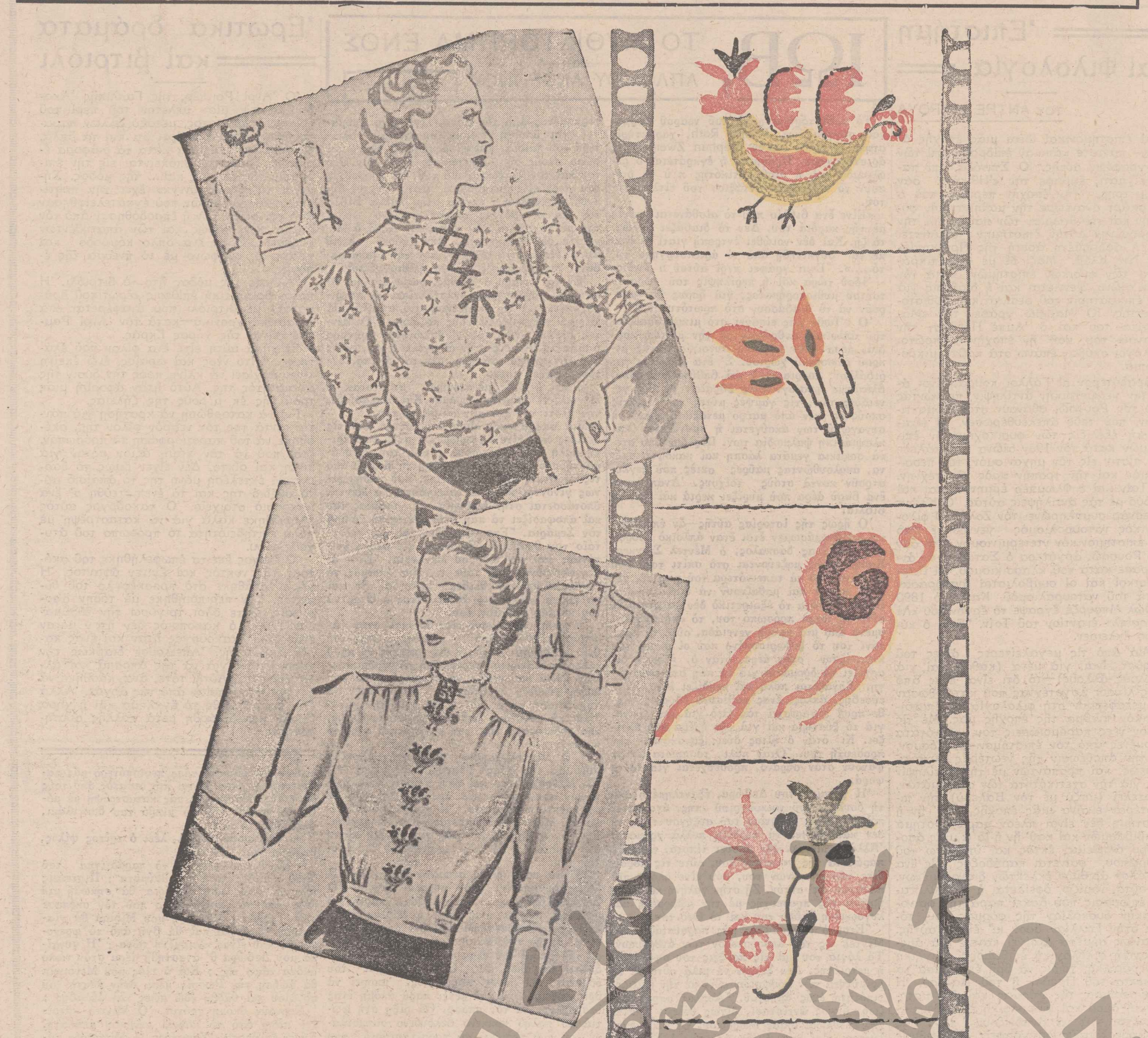
τό θρόνο, αυτό θα μου προσέδωσε βαθυ-τάτη θλίψη. —'Αλλά ή Τσε-Χι έφώναξε θυμωμένη : —Τι άνοητη ιδέα σας ήλθε ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ; —'Αμέσως όμως σκέφθηκε πώς αυτή ή ιδέα είχε ξεστομίσει αυτή την ιδέα. Πειραγμένη άπ' τον ίδιο της τον έαυτο, έδάγκωσε τά χείλη της και είπε με ψυχρότητα στον Μέ-γα Εύνουχο : — Δεν άξίζει να σας έμπιστευώμαι... δεν έχετε λογική στη σκέψη σας. Πολύ άνηστος, ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ, χαμήλωσε τό κεφάλι. Αισθανόταν την δυσμεία, ίσως και κάτι χειρότερο... Καί μετανοούσε ελκρινούς που θέλησε να κινή τον έξυπνο; 'Υπάρχουν στιγμές που είναι επικίνδυνο να αντίλεγες κανείς σε μια όμορφη γυναίκα!... Τό να κινήση τη συμπάθεια της, όμολό-γησε : —'Αλλοίμονο! Βλέπω πώς από έρωτα δεν καταλαβαίνω τίποτα... και ντρέπομαι που έ-τόλημ να διακόψω τη Μεγαλειότητά σας τη στιγμή που μου έξηγουσε τόσο όμορφα πράγματα, που έγω μόνος μου δεν θα μπο-ρούσα ούτε να φαντασθώ. —Ναι, είπε ή Τσε-Χι, σας φαίνομαι τρελή, κι' στιγμή που εκφράζω τό πιο φυσικό αισθήματα. —'Αλλοίμονο! Ο Μέγας Εύνουχος δεν μπο-ρούσε να καταλάβη πώς ήταν δυνατόν ένας πόνος να είναι ευάγριος. Συλλογιζόταν πώς θα έπρόκειτο μόνο για όμορφα λόγια. 'Η αυτοκράτειρα όμως όχι μόνο φαίνεται πε-πεισμένη για όσα έλεγε αλλά και έτοιμη να διαπράξει την πιο μεγάλη αυτοκρατορική ά-νοησία. —'Ο Μέγας Εύνουχος, που κατά βάθος ήταν άπορημένος στην Τσε-Χι, λυπόταν ελκριν-ώς γι' αυτό. —Διερωτάτο επίσης, με τι έδωκε παραξένη τέχνη, ο όμορφος αυτός νέος που του είχε φανή τόσο άνοητος, είχε κατορθώσει να δια-μάση την άγέροχη αυτήν αυτοκράτειρα. —Συχνά τό καλλίτερο όπλο είναι ή άθω-ότητα, έχει γράψει ένας διάσημος κινέζος φιλόσοφος της άρχαιότητας. 'Αλλά ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ, που έλεγε προσφιλή... είναι ο έρωτας... Σίαιό, δεν είχε διαβάσει το δόγμα της

—'Εξερ μόνο τα παρθένα γού-στα της αυτοκρατορίας και του φαυλότην περιέργου πώς ή Τσε-Χι άνακάμνηε μια και-νούργια ήλιότη. —'Εχει περισσότερη φαν-τασία από μένα, συλλογιζόταν τώρα με κά-ποιο θαυμασμό. 'Εγώ δεν θα μπορούσα πει-νά να συνθέσω ποτέ ένα καινούργιο φαγητό που να ξεπερνάσε τό καλή Ιε. —ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVI ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΗΝ ώρα που Πιθίον, ή αυτοκράτειρα, που είχε άναγγείλλει την επίσκεψή της με μια δωδεκάδα άγγελιοφόρων, πήγε με πολλή

—'Αν ή Μεγαλειότης σας παρητείο από τό θρόνο, αυτό θα μου προσέδωσε βαθυ-τάτη θλίψη. —'Αλλά ή Τσε-Χι έφώναξε θυμωμένη : —Τι άνοητη ιδέα σας ήλθε ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ; —'Αμέσως όμως σκέφθηκε πώς αυτή ή ιδέα είχε ξεστομίσει αυτή την ιδέα. Πειραγμένη άπ' τον ίδιο της τον έαυτο, έδάγκωσε τά χείλη της και είπε με ψυχρότητα στον Μέ-γα Εύνουχο : — Δεν άξίζει να σας έμπιστευώμαι... δεν έχετε λογική στη σκέψη σας. Πολύ άνηστος, ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ, χαμήλωσε τό κεφάλι. Αισθανόταν την δυσμεία, ίσως και κάτι χειρότερο... Καί μετανοούσε ελκρινούς που θέλησε να κινή τον έξυπνο; 'Υπάρχουν στιγμές που είναι επικίνδυνο να αντίλεγες κανείς σε μια όμορφη γυναίκα!... Τό να κινήση τη συμπάθεια της, όμολό-γησε : —'Αλλοίμονο! Βλέπω πώς από έρωτα δεν καταλαβαίνω τίποτα... και ντρέπομαι που έ-τόλημ να διακόψω τη Μεγαλειότητά σας τη στιγμή που μου έξηγουσε τόσο όμορφα πράγματα, που έγω μόνος μου δεν θα μπο-ρούσα ούτε να φαντασθώ. —Ναι, είπε ή Τσε-Χι, σας φαίνομαι τρελή, κι' στιγμή που εκφράζω τό πιο φυσικό αισθήματα. —'Αλλοίμονο! Ο Μέγας Εύνουχος δεν μπο-ρούσε να καταλάβη πώς ήταν δυνατόν ένας πόνος να είναι ευάγριος. Συλλογιζόταν πώς θα έπρόκειτο μόνο για όμορφα λόγια. 'Η αυτοκράτειρα όμως όχι μόνο φαίνεται πε-πεισμένη για όσα έλεγε αλλά και έτοιμη να διαπράξει την πιο μεγάλη αυτοκρατορική ά-νοησία. —'Ο Μέγας Εύνουχος, που κατά βάθος ήταν άπορημένος στην Τσε-Χι, λυπόταν ελκριν-ώς γι' αυτό. —Διερωτάτο επίσης, με τι έδωκε παραξένη τέχνη, ο όμορφος αυτός νέος που του είχε φανή τόσο άνοητος, είχε κατορθώσει να δια-μάση την άγέροχη αυτήν αυτοκράτειρα. —Συχνά τό καλλίτερο όπλο είναι ή άθω-ότητα, έχει γράψει ένας διάσημος κινέζος φιλόσοφος της άρχαιότητας. 'Αλλά ο ΑΙ-ΠΙ-ΣΙΟ, που έλεγε προσφιλή... είναι ο έρωτας... Σίαιό, δεν είχε διαβάσει το δόγμα της

—'Εξερ μόνο τα παρθένα γού-στα της αυτοκρατορίας και του φαυλότην περιέργου πώς ή Τσε-Χι άνακάμνηε μια και-νούργια ήλιότη. —'Εχει περισσότερη φαν-τασία από μένα, συλλογιζόταν τώρα με κά-ποιο θαυμασμό. 'Εγώ δεν θα μπορούσα πει-νά να συνθέσω ποτέ ένα καινούργιο φαγητό που να ξεπερνάσε τό καλή Ιε. —ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVI ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΗΝ ώρα που Πιθίον, ή αυτοκράτειρα, που είχε άναγγείλλει την επίσκεψή της με μια δωδεκάδα άγγελιοφόρων, πήγε με πολλή

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ



ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ
Οι μπλουζες δεν έπαυσαν ποτέ να είναι της μόδας. Τά σχήματά τους αλλάζουν σε λεπτομέρειες κι' από εκεί θα καταλάβετε άν μια μπλουζά είναι έρετεινή ή περσινή. Τά προτερήματα που έχουν οι μπλουζες είναι πολλά και ποικίλα γι' αυτό και συνιστούμε τις άναγνώ-στριές μας να προσέξουν την πλευρά αυτήν της κοκεταρίας ή όποια μπορεί να τις εξυμνήρηται πολύ καλά. Μια μπλουζά με μικρές πα-ραλλαγές μπορεί κανείς να την φο-ρέση και την άνοιξη και τό φθινό-πωρο και τον χειμώνα. Μια μπλουζά μπορεί να δώση στο σύνολό σας τον τόνο τό άμυγλιέ, ή το σπόρ και να σας διευκολύνη πολύ τό ντύ-σινό σας. —'Εφετός οι μπλουζές παρουσιάζ-σαν δυό νέα χαρακτηριστικά που θα τονίσωμε εϋθός έξ άρχης : τό μπου-φάν φιλά μανίκι που εύρυνει τοūs ώμους και τον κλειστό γιακά. Καί

τά δυό αυτά χαρα-κτηριστικά, άλλως τε, οι μπλουζες τά δανείστηκαν από τά φουστάνια. —Οι μπλουζες έφέ-τος παρουσιάζουν μια μεγάλη ποικιλία σε όφασματα. 'Αρχίζοντας από τό κρεπ-στέν, τά κλοκέ, τά λαμέ, τά καρά, φτάνουν έως τις έμπριμέ ή τις κεν-τημένες σαν έμπριμέ. —Τά δυό μοντέλλα που σας δίνομε γίνονται από όποιοδήποτε μετα-ξωτό ή ακόμα και σε λεπτό μαλλι-νάκι άν θέλετε. —Τά πολυχρώμα μοτίφ που βλέπε-τε κεντώνται επάνω στις μπλουζες και τοūs δίνουν μίαν εξαιρετική εύ-τυχή όψη. 'Η έκτέλεσις είναι είς άντιθέσεις. Τό πετειναράκι παρα-δειγματός γάρνι μπορείτε να τό κά-νετε τό γύρω σώμα από μπλέ σιέλ,

τό μέσα κόκκινω δίπας και τό κεφά-λι με τις πτερυγές. Τά δέ ποδιά, τό λαιρό και τις έξω γραμμές των πτερυγών, πρίσινες. —'Επίσης τό προτελευταίο μοτίφ μπορείτε να τό χρωματίσετε έτσι : Τό κοτσάνι πρίσιν με μίαν γραμμή κίτρινη προς τά μέσα. Τό δεξί και τό άριστερό φύλλο σκυλαμνί, τις δύο καρδιές μαύρες και τό επάνω φύλλο μωβ. Στο κοτσάνι τό φύλλο μαύρο τό δέ άλλο κλαράκι σκυλα-μνί. 'Η έντύπωσις είναι ώρατοτατη. Αυτά τά ίδια γκάμα χρωμάτων μπορείτε να μεταχειρισθήτε για να ποικίλανε και τό τελευταίο μοτίφ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΥΔΑ

ΣΑΝ ΠΕΘΑΝΩ...

ΤΟΥ RICHTER

Σάν πεθάνω, έσύ, τί μάτια, θα μου κλείσεις...
Τα χέρια και άρρωστο κορμί μου, που πάντα άναγκαζόταν να το βλέπεις όλο και νέο...σάν πεθάνω, έσύ, ναί! έσύ, θα σ'αδωνόψω...
Τα χείλη μου δεν θα κινάτζουν πιά τα όμορφα σου μάτια... Ένας νεκρός μπροστά σου, ένας νεκρός!
Το έρωτα θάνατο μακριά, πολύ μακριά, κι η όδοι μου φαντάζομαι να δακρύζουν...
Το έρωτα, το έρωτα άγαπημένη, πώς η άγάπη μας έτσι με θάνατο δα οδοί... και πώς τα χέρια κείνα που όμορφα πάντα τη ζωή μου, θα γίνουν όλα άδεια, όλα θρήνη, όλα στεναγμοί...
Το έρωτα! ναί! το έρωτα... Και σάν πεθάνω, έσύ...! έσύ, τα μάτια μου θα κλείσεις και το κορμί μου το άρρωστο, το γέροισ κορμί μου, έσύ, μόνον έσύ, με τα χέρια σου, θα σ'αδωνόψω...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ

ΤΟΥ D' ANNUNZIO

Φραντζέσκα, ό άγαπημένη μου μικρούλα, δευλό μου έπ'περσιότερη, γιατί σκέβεις το κεφάλι σου στενάζεις γλυκή κάτω απ' τη θύλα σου ξαπνώνεις σ'αγκυρώσεις τριγύρω... Γιατί; Γιατί είσαι λυπημένη άποψη, άγάπη μου; Γιατί η άγαπημένη σου χερώνια, αυτά τα κρινένια λευκά δακτυλάκια, που χθες άνοιξα ήξεραν τόσο γλυκά να χαιδίζουν τα μαλλιά μου, γιατί τώρα στέκονται άκίνητα και χωρίς δυνάμει, κοιμούνται σά μαρμαίνα κείνα, σάν φύλλα που πέφτουν, σάν πέταλα οδών μαρμαίνα... Γιατί...
Φραντζέσκα, άγάπη μου, γιατί, πώς μου γιατί, άχρηστε τόσα να σ'αγκαλιάζω...
Γιατί να τρέμεις σ'αγκυρώσεις όμορφα μου άγάπη, γιατί η φωνή σου σβύσκει, και τα όμορφα χερώνια σου γιατί δεν δίνουν σάν πρώτα κείνα τα φιλιά, πόν μόνο αυτά ήξεραν να δίνουν... Γιατί...
Και η Φραντζέσκα με κινάτζει... Και η Φραντζέσκα μου άπαντα και σκέβεις το κεφάλι της, για να ήλ'δω τα μάτια της που κλείνει έναν μιλιά...
«Καίω, άγαπημένη μου, και σκέβεις το κεφάλι και σ'αγκαλιάζω, γιατί κινάτζω άποψη την καρδιά μου... Γιατί κινάτζω άποψη την ψυχή μου...
Πέσας πιά η άγάπη, —η όμορφη έποχή των όνειρων—πέσας πιά η ζωή...
Τώρα μια νύχτα, μια έρημη, μια σιωπή άπλώνεται... Τώρα τριγύρω φείδια νοιάβω με με σέβονται πόνος των Άδης και μπρος στα βλεμένα πατάκια μου, παρουσιάζονται σκέδες νεκρών φυτών, πόν έξησαν κάποια φρούτα κοντά μου...»

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΟΥ GERALDY

Μ' αγαπάς; Σ' αλήθεια μ' αγαπάς... Τι σκέπτεσαι; Δεν λες ούτε μια λέξη. Κι όμως πάλι μου μ' άφες όλα αυτά τα κομμάτια μου άγίτεις. Πιο κοντά...κόμια πιο κοντά. Θα προσέξω να μην σε ξαφλώσω. Σ' άποφύζω το παλιό μου... Δώσε μου, καμιά, τα χέρια σου, ας το βάλω σου στο δικό μου. Άν ήξερες πόσο τα μάτια μου σε λατρεύουν. Κινάτζεις με βρεθεί... Άκούω πόν βρεθεί. Θα φανταίνα μέσα στα μάτια μου, πώς σ' άνιχνω, πώς ήξερες δικό σου το καλλίτερο μου είναι. Το νοιάζεις σ' αλήθεια...
«Άποψη, άγάπη μου, είν' η βροδιά τόσο βρεθεί, τόσο μεγάλη! Κι' η τρυφερότητα θαρρείς κ' είναι χυμένη σάν μύθο, σάν δροσερή πνοή, παντού...
Γιατί σάν λέω όλα αυτά; Για να καταλάβεις, για να μάθω...Περιέργω πόν κόβει' η άνάση. Τα μάτια μου είναι τρενά...Τερε λίγο το κεφάλι σου πόνος την λάμπα μ' άφες να νά μπλέξω τα δακτύλι μου στα μαλλιά σου... Μικρό, έλκιδό μου πουλάκι, άνοιξες μέσα μου τις βάρσες της χαράς, της τρυφερότητας, της ευδαιμονίας...Είν' αλήθεια, πώς μου, πώς μου χίλιες φορές πώς μ' αγαπάς. Γλυκά ματάκια...Ουδένα τόσο να σου κάνω κακό»

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' άποκτάτε άν βάφετε ένα άπό τα περσινά σας φορέματα με τας γερμανικάς βαφάς ARTI, πόν κάθε παλιό φορέμα το μεταβάλλουν σε καινούργιο και μωδέρνο. Έπιτυχία άφάνταστος. Ουδέποτε άναγνωρίζετε άς βαμμένον.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Άπό την ταραχά του σπιτιού που είχε, νοικιάσει στο χωριό για το καλοκαίρι, έκτάξεν ό Νταροό άφηρημένα πόνος την όχη του Σηκουάνα, όπου η βαρκούλα του λικνίζότανε άπαλά στα νερά.

Έξαφνα μία κομψή γυναίκαία σιλουέτα, τράβηξε την προσοχή του δόλοκληρη. Έσομφε και κινάτζε καλλίτερα κι' όπως άναγνώρισε την κυρία Γκρατιάν, σκίρτησε.

Αυτή η νέα κι' όμορφη γυναίκαία, με το τριανταφυλλί φορέμα και το κόκκινο όμπρελλίνο, πόν φαντότανε να περιμένει βάρκα, για να την μεταφέρει στην άντιπερα όχη, ήταν η βασιλική της καρδιάς και τόν πόνων του κυρίου Νταροό.

Όσοσο, μ' όλο πόν την εφέλταρε μ' έπιμονή, όπομνη και τάκε, έκείνη τόν φρόταν μ' ένα τρόπο όπερσιότιον και άνιπρό, πόν άνιπ να τόν πεισώζει, να τόν άπομακρόνη, έξασβε πόνος το πάθος του.

Έτσι, μόλις την άντελήφθη, κατέρηκε γοργά στο όρομο, την πληρώσε και την έχαίρετσε. Τέλος της έλπε:

— Πηγαίνετε μήπως σ'ό Σαστεβίλ; Άν ναί, έπιτρέψτε μου να σας περάσω πιά τη βαρκούλα μου. Θα με όποχρησέτε.

— Είσθε πάρα πολύ καλός, σάς εύχαριστώ. Μα πημένια το βαρκάρι, το γέρο 'Οσάκ, τ' άπάντησε ευγενικά, με όχι χωρίς κάποιαν έλφωεία στον τόνο της φωνής της.

Ό Νταροό όδοόσο έπέμεινε. Δεν είναι φρόνιμο να πάτε μ' αυτό το μεθυστακά. Μπορεί να σας πνίξη στα χάλια πόν είναι.

— Άμα! Είνα καλός στη δουλειά του ο γέρο 'Οσάκ.

Ό Νταροό χαμογέλασε άμήχανα. Μά σε λίγο ράπτης μ' ένα όρος προκλήθηκε:

— Δέ φοβάστε πόν είναι μεθυσμένος; Αυτό δεν είναι φρόνιμο.

Τόν κινάτζε μ' ένα όρος ψυχρό και μ' όρσιος ένα στεγνό όχι. Ό Νταροό την κινάτζε άποσβολωμένος. Ήταν πολύ όμορφη με το λευκορόδινο πρόσωπο, τα κόκκινα χείλη και τα όλόμαυρα μάτια και μαλλιά.

— Άλλά, άκούσε, έρχεται τ' άπληρησε άπλώνοντας το χέρι.

Κινάτζαν και οι δύο το βαρκάρι, πόν έρχότανε κολλητάστας γερά με άκάνοντα. Σε λίγο πληρώσε και μ' όλο πόν τόν φόνάσε με άλλη κυρία πόν πέρα, αυτό ήρθε και σ'όδήγει μπρος στην κυρία Γκρατιάν.

Ό Νταροό, πρόσθε τότε το πρόσωπο του βαρκάρι. Ήταν κόκκινος, το μελίτζαν κι' ένα βλακώδες χαμόγελο πλανόταν στα χείλη του. Δεν κρατήθηκε κι' ένιψ η κυρία Γκρατιάν έτοιμαζόταν να μπι της ξαναφώνασε:

— Για το Θεό, κυρία μου, αυτός ο άνθρωπος είναι σκίνα. Θα σάς πνίξη.

— Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός, τί σάς νοιάζει;

— Όπως άγαπάτε, της έλπε και της έδωκε το χέρι, βοηθώντας την να περάσει στην βάρκα. Ένα άπότομο κίνημα του βαρκάρι όμως, παρά λίγο να τούς έρριχνε στον ποταμό και τούς δύο. Αυτό, έκανε τούς φόβους του Νταροό ίσοχρότερους και πόνος κι' αυτός μέσα στη βάρκα. Άμα καθήσασε κι' οι δύο πίσω-πίσω, ο βαρκάρις τούς έλπε ένα όμη φροδάτος και έπιασε τα κουτιά.

Να μή φοβόντανε όμως ήταν ένας λόγος. Ό Νταροό, βέβαια ήξερε να κολυμπί: μά η κυρία;

Γύρισε και την κινάτζε με πείσμα. Έ' κείνη ξαφνίστηκε και ρώτησε:

— Γιατί με κινάτζε έτσι;

— Τι ζωγραφίζει τώρα ο κύριος Γκρατιάν; ήταν η άπάντησή του καθώς θυμήθηκε πώς διαρκώς τόν έπανούσε τη ζωγραφική δεξιότητα του άντρα της.

— Είνα στο Παρίσι, δεν ξέρω τί φτιάχνει, τού έλπε.

— Σας πηγαίνετε στο μέγαρο της φίλης σας Λαυρά;

— Όχι, πηγαίνα ν' αγοράσω λεβάντα στο Φαρμακείο πόν είναι στο Σαστεβίλ. Πεισιώμένος για το άπότομο, το ζέρο πόν άπαντήσεν της ο Νταροό, τόν έζωρο να κινάτζε στα νερά, όταν ένα άπότομο πόν άναγνώρισε της βάρκας τόν έκανε να σηκοθή άμήχανος. Η κυρία Γκρατιάν, χλωμή σάν τόν θάνατο, με τα μάτια γουρλωμένα άπό φόβο, κρατιόταν σφικτά πάνω του κι' έτρεμε σόκορη.

Ό Νταροό γύρισε σ'ό βαρκάρι. Η όχη του ήταν άγρια, τα μάτια του λάμπαν παράξενα κι' ένα γέλοιο άνιχνε στα χείλη του, καθώς τραβότανε κομψά άνάσποδα. Η βάρκα έλγε βγή τόν όρομο της και τώρα πάλει με το ρέμμα πόν την έφερε στο μεγάλο φρόχτη.

— Έ, γέρο 'Οσάκ, τί κάνεις αυτό! τού φώναζε.

— Φοβάμαι, φοβάμαι! έλπε η κυρία Γκρατιάν.

Η βάρκα τώρα σφύρταν άπό το ρεύμα. Ό γέρο 'Οσάκ δεν ήξερε τί έκανε. Τα κουτιά του πλατάγζαν στον άέρα. Ό κίνδυνος ήταν φοβερός.

— Άλ, σό, βάρκα! τί κάνεις; Ξανάπε ο Νταροό.

— Ένισκα σου άγύρι μου, έζωρο έγώ τί κάνω! ήταν η άπάντησή του. Και χακούγλασε η βάρκα.

— Η κυρία Γκρατιάν άφίνοντας πιά τόν έγοσάσε της άγκάλιασε τόν Νταροό, τόν έρριξε στο στήθος της και τόν παρακαλούσε: «Σώστε με, σάς παρακαλώ, σώσατέ με».

Έκείνος γύρισε στον 'Οσάκ.

— Έ, ό γέρο μεθυστά, δός μου τα κουτιά. Και σάς κυρία άφήστε να με μπορέσω να κινώ!

— Τι έλπε άγύρι μου; Τα κουτιά μου; Δεν έμιασε καλά.

— Ένας φίλος να χορηγήσει σάν καρδουόσουλο. Ό Νταροό τα χρειάστηκε. Γύρισε στην κυρία Γκρατιάν, πόν έξακούλινε με σφιγγένια άπάντα του, χωρίς ν' άκούση τις συστάσεις του να τόν άφήση και την άπόδρασε μ' όρμη. Ύστερα έλευθερος σ'όδηγε στο βαρκάρι:

— Δώσε μου τα κουτιά σου γρήγορα.

— Άν μπορέις πέρα! τ' άπάντησε ο 'Οσάκ.

Ό Νταροό δεν κρατήθηκε άλλο. Σήκωσε το στίβαρο χέρι του και τόν χτύπησε μ' όρμη στο μέτωπο. Ό βαρκάρις σαρνάστηκε μέσα στη βάρκα κι' ό Νταροό άρπάξε τα κουτιά. Ήταν η κατάρληλη ώρα. Δεν άπείχον άπό το φρόχτη παρά λίγα βήματα.

Τώρα όμως άρχιζε άλλη άγωνία για τόν έρωτευμένο Νταροό. Θα μπορούσε να τραβίξει τη βάρκα άπ' την έπιδραση του ρεύματος; Ό νέος άνέπτυξε όλη την κολλητικότητα του ίκασιότητά κι' ύστερα άπό ένα τέταρτο άραξε στην όχη. Έκεί άρπασε το βαρκάρι κι' ώδήγησε την κυρία Γκρατιάν, πόν έξακούλινε πόν είναι κατά-χλωμή, στο σπιτί της κυρίας Λαυρά, πόν έπυσε να τούς περιποιήρη με προθυμία.

Τέλος, όταν συνήλθε, ο Νταροό τη ρώτησε με άπειρο έσπασμό.

— Είσθε καλλίτερα τώρα κυρία;

Τα μάτια της καφρόθηκαν άπάντα του τώρα γεμάτα ευγνωμοσύνη και τρυφερότητα και τα χείλη της τού ψιθύρισε χωρίς έλφωεία:

«Ω, να καλά, πολύ καλά». Ταυτόχρονα πήρε το χέρι του, το φίλησε κι' άρχισε να κλαίει... Η άσπυσία του μπρος στον κίνδυνο της ζωής της είχε γεννήσει σε μία στιγμή τόν έρωτα.

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΣΟΥΤΙΕΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Έλπίος :
ΖΩΝΕΣ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΚΗΛΗΣ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ, ΕΚΥΜΩΣΥΝΗΣ, ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΕΣ κλπ.
Έφαρμογή τέλει, έλαφρές και χωρίς πονάλλες. Ειδικός τεχνικός και προσοπικών άρτιον είν την διαθέσιον σας είν το ίδιατερον τμήμα μας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

Γενικού Άντιπροσώπου τού Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ δι' όλην την Ελλάδα.

ΠΑΡΑΟΞΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΕΝΟΣ ...ΠΟΔΙΟΥ!

Το παρακάτω έπεισόδιο θα έμοιαζε με φάρσα, άν δεν έπεριβαίνονταν έπισημως απ' όλες τις άμερικανικές έφημερίδες.

Ένας καθός πρέπει κύριος, παρουσιάστηκε κουτσουλιώντας στο άμμοαρχείο και ζήτησε μία άδεια ταφής.

Και πόνος σάς πέναν, κύριε; τόν ρώτησε ο ύπάλληλος.

— Η κίνησή μου, κύριε, το πόδι μου. Και θέλω να το άάφω.

— Το πόδι σας; Δεν καταλαβαίνω!...

— Μα είναι άπολύτοστο, κύριε. Πόν καρπού μου έκοψαν το πόδι στο νοσοκομείο και μόνι το άντικατέστησαν με έζυλιν. Θέλω, λοιπόν, να τόν... κηδέσω χριστιανικά.

Ό ύπάλληλος τάχε χαμένα και νόμισε πώς έλχε να κινή με κανέναν πρελλό.

— Άμφιβάλλετε, κύριε; έλπε ο Άμερικανός. Δεν έχω το δικαίωμα τάχα να άάφω το νεκρό αυτό μέλος του σώματός μου; Ό Θεός ξέρει πόν το έλαμα άτον πέναν!

— Τού έχω έτοιμάσει μάλιστα κι' ένα μαρμάρينو μνημείο, πόν μόνι κόστισε χίλια δολάρια...

— Φυσικά, δεν έχω άντίρρηση, άπάντησε ο ύπάλληλος. Όρσιτε, η άδεια της ταφής ο ο Θεός να δώρη ν' άργήση να πάη το ύπόλοιπο τού σώματός σας προς συνάντησιν τού ποδίου σας.

Ύστερ απ' αυτό, ο βασιμάσιος Άμερικανός έτύπωσε νεκρώσει τα όποια έστειλε σε όλους τούς φίλους του.

Έπειδή, φυσικά, το πράγμα ήταν πρωτόκουστο, σημείωσε τη μεγαλύτερη έπιτυχία. Η κηδεία ήταν μεγαλοπρεπέστη και κά κομπος πολλές άκολούθησε είν το νεκροταφείο, συνδεύοντας το πόδι τού Άμερικανού στην τελευταία του κατοικία.

Έκεί, ο βαρυστήριος άνιχνε πόν έλαμα, πνίγοντας τούς λυγμούς του, να έλαμάρωνε με λίγες λέξεις πόν προσκεκλημένους για τη συμπάθεια πόν τού έδειξαν.

Ένωείται άπ' αυτό, ο βασιμάσιος και τα κομικά έπεισόδια άπό την ιστορία αυτή:

Ένας φίλος τού άνιχνε πόν π. χ. έξεφώνησε έπιτάφιο λόγο, στον όποιο έξεβέλαξε την καρτερικότητα, την όνομνη, την έλφωεία και την καθαρότητα τού εμεταστώσαντος.

Ένας άλλος πάλι έλπε περίπου τα έξης: «Δεν μνησκακό άπ' τού τάφου σου πλέον, πολυκόλαστον μέλος τού άναπνέοντος φύλου μου. Είν' αλήθεια ότι πολλές φορές έδεχθον τα λακτιώτατά σου κατά την διάρκεια των παιχνιδιών μας. Άλλά, όμολογώ ότι έστειλες την σφαίρα πόν φούτ-μπόλ άποτυχευμένα άπάντα στο έφριμα της. Και τώρα άς περάσάριε ο 'Υψιστός την ψυχή σου και άς την άναπέσει είν άλλος σφαίρας, όπου δεν ύπάρχουν βάσανα, όρσιος, κόλοι και στανά παπούσια. Γιαίν έχω έλαφράν!...»

ΠΩΣ ΕΞΩΘΗ!...

Ό Τάσος της Ρωσίας Άλέξανδρος Β' άγαπάσε τόσο τη γυναίκα του, όσος δεν μπορούσε να της άνοήγη τίποτα. Ή Τασούνα το γνήριος αυτό πάλι και ίδω πόν έπαισέθη κάποτε για να σ'όχη έναν πολιτικό κατόπινο.

Την ήμερα εκείνη, ο Άλέξανδρος άναγνώσαν τού γραφέου του, όταν η Τασούνα πηγαί με τη συνήθη σκινάτσή της και έξωσε μέσα άπό φυνάου, η όποια μάλ' με την Γεν. Γραμματέα ανήλιν Άθηνά Γαϊτάνου—Γιαννίου έτέθησαν είν κίνηρι.

Και γρήγορα κατόρθωσαν να έχον το κτίριο έτοιμο.

Το κτίριον αυτό ύφηνεταν τώρα στην όδον Νάξου άριθ. 56. Άρχισε να έτοιμαζέται άπό το 1930. Τί 1931 ήσαν έτοιμο μόνι το τμήμα τού κτίριου. Τί 1932 όλο το κτίριο, μόνι τέρμα και κατάλληλο για το σκοπό του, ύφηνετο. Έλπειαν όμως άόλη άπό αυτό μερικές έγκαταστάσεις. Μα και αυτές μέσα στο 1933 προετέθησαν και το κτίριο ήταν πιά κα! όλα έτοιμα.

Σ' αυτό πιά έστεγασθη ο Σύνδεσμος και όλη η κίνησις για τούς τρεις θανάτους σκοπός του. Και αυτό ήταν! Το «Σπίτι τού Κοριτσιού» τού Έργαστήριού του και ο «Ξενόν της γυναίκας».

Για να ήγη όμως το κτίριο αυτό, τί κόποι, τί έγνήσεις, τί προσπάθειες έλαμάρθηκαν!

Ένα μέρος των έξόδων έκαλύφθη άπό τούς χορηγούς και τις άλλες έσπες, πόν διοργάνωσε ο Σύνδεσμος. Άλλά τα πόνι πόν σ'απυροδοτήσαν δεν έφάνισαν και ά κυρία έστάσαν και πόν κρατικό ένομήριον. Έπέστησαν λοιπόν να προσέξω το 'Υπουργείον της Παιδείας 250 χιλιάδες άραμεις. Άλλες 200 χιλιάδες έλασαν ο Σύνδεσμος άπό το Ταμείον Άνταλίσμιον κοινωφελούς και κοινωφελής περιουσίας. 25 χιλιάδες έδωσε τότε το 'Υπουργείον της Παιδείας. Άλλά έμεινέσαν

«Ένας χορηγός κινάτε προσελήθη στην όχη της τρέτης γυναίκας τού γέροντά του. Ήπειθ όμως είχε παρακούσθη την ήμερα τόν δύο πρώτων γυναικών, δεν ήθελε άναγνώστη στην ήμερα της τρίτης. Τότε η τρίτη τού παρατήρησε ότι ήταν κομψή να ήλιν πιά κι' αυτός στην κηδεία, πόν να την παρακαλούσθη έλν το χωριό, τί στιγμή μάλιστα, πόν ο άστυνός γείτονός του τόν προσκαλούσε ίκασιότως».

— Δεν μπορεί να πάω, γυναίκα, τρεστήρησόν ο χωριός!

— Μα γιατί!

— Έ, λοιπόν, να σό το πόν: Ό ένομος αυτός μόνι έχει άναί ένα φρούτο αυτό το... πλινέτο. Σήμερα μόνι στέλνει πάλι τρέτη πρόκληση, ένι έγώ δεν μπόρεσα να τόν άνασπώδύσω άναλόγη την εύγένεια. Τι να σό πόν... Δεν πηγαίνω τρέτη φορά... Νεφέματα!... Κινάτω η άστυνός».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ Σ ΩΜΑΤΕΙΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ»

Η ΔΡΑΣΙΣ τού «Διεθνούς Συνδέσμου Γυναικών» έγινε πιά συστηματική και μόνιμη κατά τα τελευταία χρόνια. Έδώ πόν έξωσεν άμέσως μετά την Μικρασιατική καταστροφή και πόν μέσα στο Παλάτο Παλάτι έγκατέστησε τόν οικοτροφείο του, στο όποιο περιέβαλε πολλά κορίτσια και τα έδούθησαν να σπουδάσουν και να ήλθουν τίμια κι' έντιμμένα. Μα άργότερα ο Σύνδεσμος άπέστησε ίδιόκτητο οίκισμα, όπου έγκατέστησε τόν «Σπίτι τού κοριτσιού», δηλαδή το μόνιμο οίκισμα

Πώς ο «Διεθνής Σύνδεσμος Γυναικών» κατόρθωσε να ίδρύση σ'ε ιδιόκτητον κτίριον της όδοι Νάξου «Τό σπιτί τού κοριτσιού». Πώς εύρέθησαν τα χρήματα.—Η πρόσδος τού ιδρύματος είν τα 15 χρόνια της ζωής του.—Με την προστασία του έλγαν άύτοσυνήριτα 365 κορίτσια!—Τό Συμβούλιον τού Συνδέσμου και η σημερινή δράσις του.

ΤΙ ΜΑΣ ΕΙΠΕΝ Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Κ. Ε. ΣΙΦΝΑΙΟΥ

και άλλα πόνι άπό διοτάς. Κι' έτσι το κτίριο ύφηνε τέλος στην όδον Νάξου.

Έκεί τα κορίτσια τού «Σπιτιού τού Κοριτσιού» ζύν και έχον κάθε προστάσια και περιποίησι. Ό Σύνδεσμος φροντίζει για την όμνη τους, για τις σπουδές τους, για τις άργασίες τους, για τη ζωή τους γενικά. Ίδούση και βιβλιοθήκη σ'ό ίδιον.

Παράλληλα λειτουργεί εκεί το έργαστήριον τού ιδρύματος, όπου παράγουν τα κορίτσια όμορφάτα χειροτεχνήματα.

Τέλος ο «Ξενόν της γυναίκας» στεγάζει εκεί μερικές γυναίκες κινάτε με παρέρβον πόν έλπεισε κοινωφελή δράση.

Έτσι σήμερα ο Σύνδεσμος έργάζεται εκεί άόδοθα, με συστηματικά και έπιμονα.

Σήμερα τού «Σπιτιού τού Κοριτσιού» άποτελεί μία στέγη με άπρόσφατα οκινητήρια, όπου άνατρέφονται και ζύν τα κορίτσια, ένι σπουδάζον σε διάφορα δημόσια και ιδιωτικά σχολεία ή έργαστήρια, έτοιμαζόμενα για την άύτοσυνήρησή των. Πολλά έχον γονείς στις έπαρχιες κι' έχοντα έδο για να συμπληρώσουν τις σπουδές των.

Μέσα σ'ό ίδιον λειτουργεί τώρα και έπαρσινο δημόσιο σχολείο, ένι άπό τη σχολή των έργαστηρίων. Γιατί πρέπει να σημειώση ότι στα έργαστήρια τού ιδρύματος διδάσκονται τα κορίτσια να κεντούν και να φτιάχνουν άποσπώματα και προσέτι μαθαίνον σχεδία, Γαλλικά και Ιταλικά.

Στην ανατομή δέ των κοριτσιών έλαμάρωνε το σύστημα της έπιδελεπόμενης έλκιδούς έργασίας. Τα μεγαλύτερα άναλφάβητα ήσαν τρέφον την έπιδελη των μικρότερων, καθώς και άλλες ύπηρεσιες μέσα σ'ό ίδιον.

Αλλά για να ίδούση τώρα την πρόδο του «Σπιτιού τού Κοριτσιού» σ'ό ίδιον οίκισμα, έκατέστησαν τόν ίδιόκτητο οίκισμα τού Συνδέσμου και πόν προώδευσε και προσέτι.

Κατά την έποχή της Κυβερνήσεως Παγκάου, δηλαδή κατά το 1926, άναγνώστησε το Οικιοτροφείο τού «Διεθνούς Συνδέσμου Γυναικών» να φηγ άπό το Παλάτο Παλάτι, ό πόν έφηναν άπό εκεί τότε και όλες οι άλλες φιλοφρόνησεις άναγνώστες, πόν ός τότε έστεγάζον σ' αυτό.

Άπό τότε άρχισε μ' άδραστηριότητα και άναγνώστη προστάσια τόν κυριόν τού Συνδέσμου για να δημοσιεύσουν ιδιόκτητο κτίριο για την στέγησιν τού «Σπιτιού τού κοριτσιού» και της λοιπής δράσεως τού Συνδέσμου.

Πρόεδρος τού Συνδέσμου και τότε, όπως και μέρη σήμερον, ήτο η κυρία Έλένη Σιφναιού, η όποια μάλ' με την Γεν. Γραμματέα ανήλιν Άθηνά Γαϊτάνου—Γιαννίου έτέθησαν είν κίνηρι.

Και γρήγορα κατόρθωσαν να έχον το κτίριο έτοιμο.

Το κτίριον αυτό ύφηνεταν τώρα στην όδον Νάξου άριθ. 56. Άρχισε να έτοιμαζέται άπό το 1930. Τί 1931 ήσαν έτοιμο μόνι το τμήμα τού κτίριου. Τί 1932 όλο το κτίριο, μόνι τέρμα και κατάλληλο για το σκοπό του, ύφηνετο. Έλπειαν όμως άόλη άπό αυτό μερικές έγκαταστάσεις. Μα και αυτές μέσα στο 1933 προετέθησαν και το κτίριο ήταν πιά κα! όλα έτοιμα.

Σ' αυτό πιά έστεγασθη ο Σύνδεσμος και όλη η κίνησις για τούς τρεις θανάτους σκοπός του. Και αυτό ήταν! Το «Σπίτι τού Κοριτσιού» τού Έργαστήριού του και ο «Ξενόν της γυναίκας».

Για να ήγη όμως το κτίριο αυτό, τί κόποι, τί έγνήσεις, τί προσπάθειες έλαμάρθηκαν!

Ένα μέρος των έξόδων έκαλύφθη άπό τούς χορηγούς και τις άλλες έσπες, πόν διοργάνωσε ο Σύνδεσμος. Άλλά τα πόνι πόν σ'απυροδοτήσαν δεν έφάνισαν και ά κυρία έστάσαν και πόν κρατικό ένομήριον. Έπέστησαν λοιπόν να προσέξω το 'Υπουργείον της Παιδείας 250 χιλιάδες άραμεις. Άλλες 200 χιλιάδες έλασαν ο Σύνδεσμος άπό το Ταμείον Άνταλίσμιον κοινωφελούς και κοινωφελής περιουσίας. 25 χιλιάδες έδωσε τότε το 'Υπουργείον της Παιδείας. Άλλά έμεινέσαν

«Ένας χορηγός κινάτε προσελήθη στην όχη της τρέτης γυναίκας τού γέροντά του. Ήπειθ όμως είχε παρακούσθη την ήμερα τόν δύο πρώτων γυναικών, δεν ήθελε άναγνώστη στην ήμερα της τρίτης. Τότε η τρίτη τού παρατήρησε ότι ήταν κομψή να ήλιν πιά κι' αυτός στην κηδεία, πόν να την παρακαλούσθη έλν το χωριό, τί στιγμή μάλιστα, πόν ο άστυνός γείτονός του τόν προσκαλούσε ίκασιότως».

— Δεν μπορεί να πάω, γυναίκα, τρεστήρησόν ο χωριός!

— Μα γιατί!

— Έ, λοιπόν, να σό το πόν: Ό ένομος αυτός μόνι έχει άναί ένα φρούτο αυτό το... πλινέτο. Σήμερα μόνι στέλνει πάλι τρέτη πρόκληση, ένι έγώ δεν μπόρεσα να τόν άνασπώδύσω άναλόγη την εύγένεια. Τι να σό πόν... Δεν π

31